

BUKARESTI MAGYAR HIRLAP

Előfizetési árak:

Egy hónapra	1 Lei
Negyed évre	5 .
Fél évre	6 .
Egész évre	12 .

Felelős szerkesztő:

FELEKY JÓZSEF

Szerkesztőség:

Bukarest, Str. Sarindar 9.

Budapesti szerkesztőség:
VII. Wesselényi u. 58.

Istenitélet.

1914 júliusának utolsó és augusztusának első napjaiban, a mikor az entente államok azzal a hangos ürüggyel, hogy a kis nemzetek veszélyeztetett szabadságát akarják megvédeni, egymás után hadat üzentek Ausztria-Magyarországnak és Németországnak. Anglia és Franciaország vezető emberei azt hitték, hogy a két középeurópai nagyhatalmat egyszerűen legázolják, földjüket feldarabolják és népüket a rabszolgaságtól nem sokkal különböző iga alá helyezik.

A rablási terv papproson kitűnően festett. Oroszország milliós hadserege, mint egy lavina ráveti magát az osztrák-magyar hadseregre, rettentő tömegével agyon nyomja, míg Anglia és Franciaország a nyugati német határon és Belgiumon keresztül masírozva szemben s oldalba támadja a német hadsereket, azokat a semleges belga áruháza segítségével megkerülve felgöngyölítik és az 1914 év végén az entente vezérei Bécsben és Berlinben diktálják a békét.

Igy kellett volna ennek papproson történie mint mellék tényező szerepelt a kis szerb haderő, a melynek délmagyarországot kellett volna elpusztítania, hogy az osztrák-magyar haderő éléstárát a magyar alföldet hosszú időre pusztává tegyék.

Azóta sok hónap mult el és tömérdek ember vér öntötte a földet. Belgium meglakolt az árulásért, Szerbia elpusztult a föld színéről, Oroszország a melynek milliós hadereje az entente reményének oszlopa volt, hadseregeink csapásaitól és a forradalom kúrjától marangolva darabokra hullott szét. Romániát, a melyet rövidlátó államférfiainak politikája sodort bele a háborúba, a bukaresti békekötés mentette meg a végpusztulástól, Olaszország omészto lábzan várja, hogy az osztrák-magyar hadsereg mikor veti rá magát ismét megtizedelt hadseregre és Franciaország a gloire nemzete, a kapzsi angolok terrorja alatt fejletlen gyermekeit és görnyedt hátú agastyánjait veti a német óriás elé, noha jól-tudják már Franciaországban is, hogy újabb hekatombák sem képesek a németek rohamát feltartóztatni. A német hadsereg ismét ott áll a Marne partján és a német csodaágyuk lövedékei, mint egy pontos kronométer ütései olyan szabályossággal zuhognak Párisra. Elvégeztetett!

A megtámadott központihatalmak népei életükért, szabadságukért, és apáink földjéért harcolva csodákat műveltek a magyar katonák a ki a Doberdót poklát tűrte, jól tudja, hogy az ő kitartásától hazájának és családjának sorsa függ. A német muskétás Flandria iszapengerében azért vérzett, hogy fia és unokája mind szabad ember élhessen és mind szabad ember boldogulhasson. Ellenségeink ez a tudat nem vezethette. Ezt nem lehet próklamációkkal, felhívásokkal és nagy hangú beszédekkel a nép vérébe vinni. Ezt a katonának már akkor éreznie kell, a mikor elindul a falujából, hogy fegyvert ragadjon. Ezt a fák suttogása, a föld illata mondja meg, hogy védelmezz engem, mert én vagyok a te földed, a te hazád, a te anyád, tápláló dajkad s ha engem megtapos az ellenség lába, meddővé válok és nem táplálak többé. Hol hallhatta ezt a hangot, a melyet csak a lélek képes felfogni az új-zelandi, az afrikai néger, a szingaléz és mind azok, a kiket az entente ellenünk harcra küldött. Ezt a beszédet csak a mi lelkünk hallotta, ezt csak a mi fiaink értették, a kik a családi tüzhely mellől, az anyák áldásaitól kísérve indultak

győzni és meghalni és tudták miért hálnak meg. Ez az erkölcsi erő nem volt meg ellenségeinknél, ők gépekkel akartak harcolni ellenünk, bennünket a lelkünk vitt és az emberi lélek legyőzte a gépet.

Ma, a mikor ellenségeink magukon érzik a súlyt, ma, a mikor mint győzők állunk itt, ma ugyan azt hirdetjük, ma ugyan ez a jelszónk ami volt, a mikor harcra indultunk, hogy készek vagyunk a harcra, de készek vagyunk a békére is. Mi ismételen békét ajánlottunk ellenségeinknek és ők elvakultságukban sárral dobálták meg a fejüket nyújtott békejobbot és a rágalom maró mérgét fecskendezték a békenyújtó arcába. Mind ez nem fogott rajtunk, a szeny nem tapadt rajta a tiszta kézen és a hazugság és a rágalom hatás nélkül ért bennünket, mint a hogy a szinaranyra hiába kennek rá moesket az csak arany marad. Ellenségeinkre az Istenitélet szakadt és mi nyugodtan fölemelt fővel várhatjuk, mikor vesztő erőt rajtuk a józan belátás, mert azon a napon, visszatérhet a béke a földre.

A román választások.

Látszólagos csendben, de nem minden küzdelem nélkül értek véget a romániai választások. A román nép a mostani választások folyamán marasztaló ítéletet mondott a háború okozóira s ezt az ítéletet nyomban végre is hajtotta. Brăteanu és Take Ionescu pártját a választás elsöpörte a román politikai színteréről, úgy, hogy hirmondó sem maradt belőlük. A szenátus és a kamara tagjainak túlnyomó többsége, feltétlenül híve annak a politikának, a melyet Marghilomán román miniszterelnök folytat s a mely az egyedüli helyes út, a melyen haladva, a román állam és a román nép kiheverheti azt a sok csapást, a mi a háború folyamán zudult erre az országra és ennek az okozói egyedül azok, a kiket a nép akarattal most remélhetőleg végleg eltávolított a politikai életből, hogy ne zavarhassák többé ennek az országnak a fejlődését és ne állhassanak boldogulásának útjában. A mostani ellenzéket, a mely Carp Péter vezetésével fogja teljesíteni alkotmányos hivatását, csak belpolitikai kérdésben választja el ellentét a kormánytól. Carp évtizedek óta, annak a külpolitikai iránynak a képviselője, a mely Románia helyét mindig Ausztria-Magyarország és Németország oldalán jelölte ki, s még emlékeztet, hogy az őz Carp volt az, a ki azon az emlékeztetés cotroceni koronatanácsos is, klaszikus szavakkal tiltakozott a szerződés szegés ellen, a ki mindig elítélte a háború üszítők munkáját, mert józan politikai előrelátása azt mondta neki, hogy háborús katasztrófa fogja sodorni Romániát.

A mostani választásokat nem csak azért kell szerencsésekné neveznünk, mert ez az irány győzedelmeskedett, a mely Románia egészségét fejlődését biztosítja, hanem azért is, mert a választók akarata több olyan férfiut küldött a parlamentbe, a kik a multban is a román kultúra számot tevő tényezői voltak, a kik szóval és tóllal, mind Stere, Gh. Stoian, Barnoschi és Jon Theodorescu népük felvilágosításán működtek és publicista tevékenységükkel helyes irányban akarták az ország politikáját terelni. Ha ez a multban nem sikerült, ez nem rajtuk mult. A jövőben mint képviselők, annál értékesebb szolgálatot tehetnek nemzetüknek, s ha megmaradnak annak a politikai iránynak szolgálatában, a melyet most a parlamentben fognak képviselni. A román nép sokat vétett ön maga ellen, de sokat vétett az a két nagy hatalom ellen is, a mely a román állam megszületésének pillanatától, mindig támogatta azt az országot és a mely ezt a támogatást, a jövőben sem fogja megvonni. Ha Románia hű marad ehhez a politikához, a melyet mindenki az elhunyt Károly királynak Románia megalapítójának tulajdonít és nem megy elérhetetlen ábrándok után, lemond olyan ászpirációkról, a melyeket csak anyagi érdekek után szaladva megbizhatatlan politikai elemek tápláltak a román népben, akkor a mostani választások a tör-

ténelem egy új fejezetének bevezetői, a melynek alapja szoros barátság a szomszéd Magyarország és Ausztriával és ezek szövetségével Németországgal. Ez a barátság pedig Románia jövő fejlődésének alapja.

Magyar Egyesületeink Figyelmébe.

Egy honfitársunk írja a következő sorokat:

„Bukaresti Magyar Hirlap” egyik kis rovata arról értesített bennünket, hogy a „Szent István Király Egyesület” a napokban választmányi ülést tartott amiben természetesen nincs semmi kifogásolható. A „Magyar Társulat” is amint tudom megszerezte a további működésre az engedélyt s így nem sokára megindul a munka, amelyet félbe szakított a romániai háború.

Üdvözlöyük mindannyian a fáradhatatlan vezetőséget, akik ezelőtt is önmegtadással vezették magyar testvéreink ügyeit s most is annyi szenvedés után sem feledkeznek el, igaz, hazafias kötelességeikről.

Mindnyáján, akik ismertük ezelőtt is azt az értékes munkát, melyet a szétszortan élő magyar egyesületek itt Romániában végeztek; csak örvendeni tudunk a további ernyedetlen munka megkezdésén s ezutánra is csak kitartásra, összetartásra buzdíthatjuk az egyesületek vezetőségét.

Sikerül-e továbbra is a magyar egyesületeknek a romániai magyarság utmutatójává, mint egy delejtűtől szolgálni az ujjonon átalakult körülmények közepette? Sok függ attól, hogy az ezutáni munkakör milyen irányu és milyen természetű lesz!

Igen jól tudom hogy a magyar egyesületek vezetősége eddig sem szorult rá arra, hogy tanácsokat osztogassanak számára, s ezután sem fog éppen rá szorulni. Nem is az a célom, de mivel soha nem zárkóztam el egyetlen egy társulatnak sem a vezetősége attól, hogy némi eszme cserének helyt adjon, épp azért alkalmasnak találom most a további munka kezdetén, amidőn az egyesületi élet úra kezdetét veszi, a jelenlegi körülményekhez képest egyet más rólla elmondani.

Annál is inkább mivel a háború okozta körülmények folytán a romániai magyarság helyzete és gondolkodása teljesen megváltozott s így az eddigi munkakört a rohamos fejlődés folyamata erősen megváltoztatta. Azt kell mondanom hogy előreláthatólag a romániai magyar egyesületeknek egész más programot egész más munkakört kell választaniok mint ami eddig volt, ha igencsekély részét meg is tartja az eddigi programnak.

Oly feladatok előtt állnak már ma a romániai magyar egyesületek, ha hivatásukat kellőképp akarják teljesíteni s azt akarják, hogy létjogosultságuk legyen a társadalomban; amely igazán próbára teszi erejüket.

Ha már ezután nem elégedhetik meg a romániai magyarság (amely része egyelőre itt marad) azzal, hogy csakis betegség és halálesettel szemben biztossítsa magát, hanem egész jógonan más és más igényei vannak és lesznek melyet a kor szelleme idézett fel lelkében. Halál eset, betegségy, meg a régi értelemben vett közművelődési dolog már nem elégíti ki, hanem oly ügyes, bajos dolgait is intézni akarja a létező magyar egyesületek folytán, mely az összes anyagi érdekeit teljesen felöleli.

A különböző című szétszort egyesületek iránt ma már nem mutat érdeklődést s azt lehet mondani, hogy valósággal, bele unt a régi stílusú vitákba, amely nem egyszer vezetőségek megválasztásában merült ki s igen gyakran csak azzal az eredménnyel járt, hogy örökös ellenségeskedéssel végződött.

Nincs máma magyar, ki hazájába ne vágyóék vissza! Ez a legjobb óhajta mindenkinek, mihelyt ügyeinek rendezése, körülményei és a viszonyok azt megengedik; ahol a megvetett haza menedéket és védelmet nyújt minden jó magyar részére s amely megbocsájt még az esküszegőknek is.

Szóval, a romániai magyarság igen megváltozott. Megközelítőleg sem az, a mi volt régen, s amit nagy emberek nem tudtak megcsinálni, véghez vinni egykoron, azt megcsinálta a háború okozta internálás és a kérelhetetlen szenvedés. A miért hiába tur-

tunk volna fel egész könyvtárakat azt Románia egyetlen egy rendeletével véghez vitte: Megváltoztatta az itteni magyarság gondolkozását s ezzel meg változott az egész magyarság helyzete teljesen.

A régi jelszónak már befellegzett, többé nem ott a haza a hol a megélhetés, mivel az megvolt mindenütt régen is, csak nem láttuk sokan; hanem ellenkezőleg: mindenki tudja és érzi, hogy a haza ott van, ahol születünk s ahol egykor bölcsönket ringatták.

A történelem, amely szemünk előtt játszódik le nap-nap után, csunyan rá cáfol az emberiség nagy részének gondolkozására. Nemcsak elméleti, hanem egész gazdasági életének átalakulását hozta magával. Oly dolgok iránt lettünk fogékonyak és érezzük máma szükségét, a milyenekre régen nem is, fektettünk súlyt.

Érezzük, tudnunk kell ezt mindnyájan. S így ebből kifolyólag azt is, hogy egyesületeinkre ezután oly kötelességek hárulnak, amit széttagolt erejénél fogva vajmi kétes, hogy megtud-e valósítani. Előre láthatólag nem. Hogy miért? Azt mindenki, ha elfogulatlanul gondolkodik, könnyen beláthatja anélkül, hogy itt a szűk téren az okok végtelen sorozatát adnám.

Nem szándékom az, hogy részletes programot adjak itt. Tartozkodom attól. Bár némileg beismerem, hogy helyénvaló volna. De nem teszem annál is inkább, mivel az nem olyas valami mint valamelyes tánc, vagy báli rend, hanem szükségessé teszi az erre hivatottakból, akik a legjobban ismerik magyarságunk lelki világát.

Különbben is ez a pont az összmagyar egyesületek vezetőségének összvita tárgyát képezi. Csak egyet akarok itt nyomtatékosan és nyíltan kimondani, amit régen is hangoztattunk: t. i. azt, hogy: az összes Romániai magyar egyesületek, amelyek száma a román területen szétszórva, széttagozódva, többé, kevésbé jobb, vagy gyengébb viszonyok közt működnek, úgy vallás, cím és rangkülömbőség nélkül egy hatalmas testé kell összeolvadjanak, ha azt akarják, hogy további munkájukat eredménnyel folytathassák és magyar testvéreinknek tényleg hasznára lehessenek.

Am ha ezt nem teszik, lehet, hogy formailag továbbra is megmaradhatnak, de a romániai magyarság érdekében szükségessé rugóul továbbra nem szolgálhatnak.

Semmiféle melegség, semmiféle akadály itt tekintetbe nem jöhet. Fontos dologról van szó! Sem a vallás, sem a cím, tőke vagy adóság, rang vagy programkülömbőség nem lehet akadály, kerékkötője ezen egyesülési eszmének, amikor arról van szó, hogy nemzetünk, fajunk érdekeit szolgáljuk és előmozdítjuk.

Megengedjük azt is, hogy egyesek ambícióit ugyan kielégítheti a mai formai működés is, de szigorúan ki kell jelentenünk és megálapítanunk, hogy a magyarságot ki nem elégítheti.

Hisz a nehéz feladatok, amelyek egy igazi erős szervezetre jelenleg itt Romániában hárulnak; azt szétforgácsolt erőnkkel teljesíteni egyáltalán képtelenség. Azt hiszem ezt minden józanan gondolkozó ész befogja látni.

Nem csak az, hogy a Bukarestben lévő magyar egyesületek egy testé olvadjanak, hanem majd később oda kell hatni, hogy az egész román területen lévő kis magyar egyesületek; mint fiók szervezetek; a Bukaresti központhoz csatoltassanak.

Nagy munka ez, igaz! De összetartással szerfelett könnyen megy. Legyen már egyszer egy igazi magyar nemzeti népszövetség, amelynek kebelében védelmet, tanácsot, segílyt és támogatást nyerjen minden magyar!

Erre a nagy munkára hívom fel a bukaresti összmagyar ajku egyesületek vezetőségét. Legfőképpen az elnökséget. Haladéktalanul hívjanak össze értekezletet, amelyen mondja ki a választmány, hogy azonnal összerúgja össze az összes magyar ajku egyesületek vezetőségeit, ahol az ügyet tovább lehet előkészíteni egy biztos alapon.

Kezdjük meg a munkát, amely magyarságunk érdekében igen, de igen fontos dolog. Ha egyelőre lesznek is akadályok, méreteltérések, az ne kedvetlenséget el senkit, az elsimítható. A bányászról a tiszta aranyig hosszú az út s épp azért van értéke. A fő, hogy szeressük egymást, tartunk össze!

Az utóbbi szenvedések megtaníthatnak erre. Ha pedig valaki olyan akadna a sok közül, hogy alacsony lelkevel csak konkolyt tud hinteni: azt kikell kiszűbőlni magunk közül hogy ne ronghassa meg: a sokaság érdekeit.

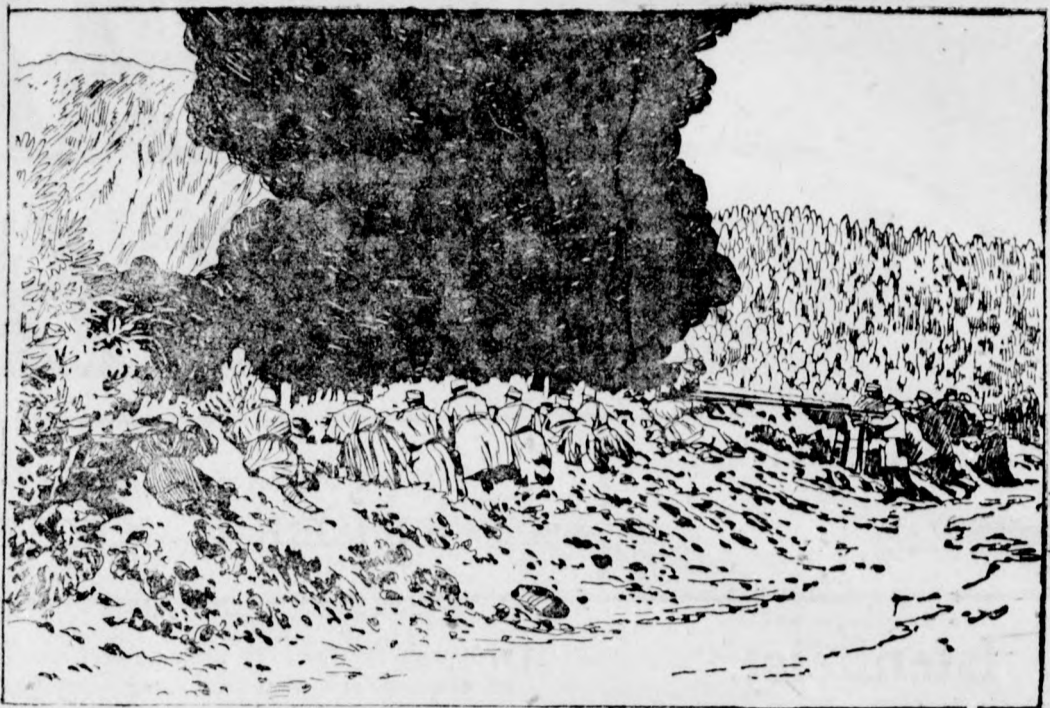
Munkára tehát Uraim!

Amit ma megcsinálhatunk ne hagyjuk hónapra!

Magyarországból.

Budapest, jun. 7.

Első sorban nagyfontosságú gazdasági kérdések állanak most a politika előterében. A miniszterelnök és a miniszterek ismételt bécsi utazásai, valamint azok a tanácskozások, amelyek a közös kormány tagjaival együtt most Bécsben folynak, a Magyarország és Ausztriát közösen érdeklő ügyekre, valamint Németországgal való viszonyunk rendezésére vonat-

Oszták-magyar lángvető működésben.

A legújabb és legborzalmasabb harci eszközök egyike, a melynek használatára ellenségeink kényszerítettek. A lángvető csöve több méter hosszú láng-

kévet lövel ki és mindent elpusztít a mi útjába kerül. Ellenségeink használtak először és így nekünk is hasonló harci eszközökkel kellett élni.

kozna. A jövő évi termés elosztása, a hadseregek ellátása, a hódított és okkupált területek miként való felhasználása, az aratásig való közlelmzés és végül a közös kenyérfront jelszavába foglalt összes gazdasági problémák most kerülnek részletes megvitatás alá. Ezek a tárgyalások egyelőre természetesen a nyilvánosság ellenőrzése nélkül folynak, de minthogy értesülésünk szerint a Ház most következő ülésére alatt erre vonatkozó interpelláció fog elhangzani, a nyilvánosság is hozzá fog jutni ahoz, hogy ezeket a mindennél fontosabb kérdéseket a kellő közelségből megismerje.

*

Berlintől Konstantinápolyig mindenki figyelme gróf Burián hétfőre tervezett berlini útja felé fordul s különösen a német sajtó már ífetek óta találgatja, mi lesz az ott kezdődő tanácskozások legfőbb pontja s főként vajjon a nyolc-tíz napra tervezett tárgyalás meghozza-e a régóta húzódo lengyel kérdés megoldását. Ezeknek a találgatásoknak cáfolatául ma este hivatalos jelentést adtak ki a külszöbön álló külügyminiszteri utazásról. Ezzel a kommunikével kapcsolatban illetékes diplomáciai helyről is hangsúlyozták a Pesti Napló munkatársa előtt, hogy a szövetség kimélyítésével olyan szoros kapcsolatban vannak az új gazdasági megegyezések, ezekkel pedig a katonai egyezmények, hogy az egészet a lengyel problémával együtt összefüggő, egységes tárgyalásu anyag-nak kell tekinteni.

Mint abból a beállításból látható, a külügyminiszter berlini tanácskozásai sorsdöntő napokat jelentenek reánk nézve is, mert nemcsak a háboru további vitelének katonai problémát érintik, hanem azon túlmenőleg le akarják rakni egy hosszú időre tervezett szövetséges állami közösség alapjait. Ezeket a kérdéseket behatóan megtárgyalták a két állam illetékes államférfiai már a király jelenlétében is csütörtökön, amikor Wekerle miniszterelnök, Burián külügyminiszter, Stöger-Steiner hadügyminiszter és Seidler oszták miniszterelnök Badenben közös értekezletet tartottak.

*

A honvédelmi miniszter több ezer, a fronton szolgálatot teljesítő egyetemi hallgatót szabadságot, hogy lehetővé tegye nekik tanulmányaik elvégzését. Erre a pótszemeszterre igen sokan jöttek fel Budapestre és az egyetem questori hivatala a beiratkozásokat június elsejétől ötödikéig terjedő időre tüzte ki. A pótszemeszter elvégzésére részben azok jelentkeztek, akiket a frontról szabadságotak továbbá rokkantak, végre pedig olyanok, akik valamely budapesti kórházban ápolás alatt vannak és a kórház vezetőségétől oly bizonyítványt kapnak, amely szerint ápolásuk legalább annyit ideig tart, mint az elvégzendő pótszemeszter.

A hinvédelmi miniszter humánus rendelete több ezer diáknak módott adott arra, hogy félbeszakított tanulmányait újra folytathassa és vizsgát tethessen. Az élet ismeretéből sugárzó bölcsen rendelet sok katonadiák életpályáját óvja meg a kettészakadástól.

Látnoki szavak.

Szerencsétlenségre támadt az európai szárazon egy iskola, mely a nemzet fogalmát a nyelv fogalmával azonosítja, s politikai követelményeket kapcsol ez utóbbihoz. Vannak, kik úgy elmélkednek, hogy a létező országoknak meg kell szünniök, s hogy az egész világot föl kell osztani nyelv és nemzeti-ség szerint elkülönített nemzetekre.

Ez eszme, ha nem volna kivihetlen — átokká válnék az emberiségre, halállá a polgárosodás és haladásra nézve, mert századokkal lökné vissza az emberiséget s a viszálykodás és háboru örökös forrásul szolgálma, szent, sőt csaknem vallásos lévén az a kapocs, mely az emberi szívet hazájához láncolja. Soha, de soha nem fog beleegyezni senki, hogy pusztán azért, mert szomszédjai más nyelven beszélnek, mint ő, megfosztassék szülőföldjétől, a helytől, hol atyja hamvai pihennek, hol saját bölcsője ringott, hol az ifjuság boldog álmaikat álmodá, s hol maga a természet hirdeti férfikora szorgalmát... Azon eszme rosszabb lenne tehát a régi népvándorlásoknál, s csak a zsarnokság kelne szárnyra az emeberiség önmérsztő harcaiból.

S ami legfurcsább az egészben, e gonosz tan ügyvédei közül egyik sem kész engedni a maga részéről, hanem másoktól azért megkivánja, hogy ők meg engedjenek az új theória igényeinek. Minden francia önkivületbe esik, ha Alsaceot a nyelv jogán követelik Németország, vagy a Pyraenei határszéleket Spanyolország számára, s mégis ugyancsak ők, legalább sokan nálok dühbe jönnek, mivel Németországtól egy nagy területet hasonló jógcimen megkeríteni nem képesek, s Magyarországtól is megkivánják, hogy földarabolja területét.

Kosuth Lajos.

A remegő Páris.

A németek előretörése, a csodaágyuk és német repülőök tartják most rettegésben a francia főváros lakóit.

A Temps, május 26-iki vasárnapi számában cikket közöl erről L'île des sirènes címmel. A szirének szigete, vagyis Capri, ahol a görög mitológia legszebb hajnalai pirkadtak föl, melyekben még ma is gyönyörűségünk telik. De hát a franciáknak most kedvük van Capriról írni és a mitológia emlékeiről? Nem, ez is csak olyan írás, hogy nem a soraihan hanem a sorai között kell olvasni. Az író a szirének szigetéről ír, de a szirén szó nemcsak a hajósok csábító tündereit jelenti a francia nyelvben, hanem a szirénát is, amely tiszta nyugalmas éjszakákon egyszerre csak beleszív a levegőbe és remegéssel tölti el Páris lakóit. A németek jönnek, a német repülőök: Az ile de sirènes nem a szirének, hanem a szirénák szigete, nem Capri, hanem Páris. S ezt azután a cenzura minden szemfülessége ellenére is nagyogóan írja meg a párisi újságíró. A háboru, írja, bendüket párisiakat új látványosságokhoz szoktat. Ime

ez az éjszaka, ez a szép májusi éjjel. A hold, a mely szinte teljességében ragyog, már megkezdte fehér flörtjét a csenddel. Máskor Páris megvilágította, helyesebben elhomályosította az eget. Ezer hatalmas tüztől ragyogott reklámlángjainak gyors és üldöző fénye valóságos csillag ködbe borította a csillagokat. Most a város fénye kihamvadt: az ég oly tiszta, hogy egész ragyogásában láthatjuk. Minden hallgat közel és távol. Egy kutya ugatása, egy autó elshánása még mélyebbé teszi a csendet és a magányosságot. Egyszerre csak valahol egy sívítás keletkezik, amely nyulik és végül kétségbeesett sikongássá változik. Csakhamar másik, majd harmadik, végül tíz, husz hasonló vonító hang felel az elsőnek. A látóhatárnak valamennyi irányából kitaróan ugyanaz a hívás hallatszik. Az ember úgy érzi, mintha ennek a pokoli zajnak a középpontjában állana. A hangos, sikongó viharfoszlányok mind erősebben, mind sürűbben fölrik meg a levegőt. Az éjszakai Páris hirtelen elveszítette álmát ebben a rángatózó, sívalkodó és eliháló vész sziréna-hangokban. Ez nem az alvó sziget, ez az ile de sirénes. A szirénák szigete.

Az amerikaiak meglepetése.

Az amerikaiak harci lelkesedése soha sem volt valami nagy, most azonban előre láthatlag, ez a csekély lelkesedés is a fagypontra alá fog leszállani. A rettegett német tengeralattjárók megjelentek az amerikai partok előtt és több hajót elpusztítottak. A jó amerikaiak első sorban kegyes beszédű és véres kezű elnökökkel Wilsonnal, újabb megoldatlan rejtélyek előtt állanak. A technikai csodák és a humbug feltalálói, egy rejtélyt kaptak megoldásra, a melyen most jó ideig törhetik a fejüket. Annyi bizonyos, hogy a tengeralattjárók, ott vannak az amerikai partokon, hogy a hajókat elsüllyeszti, hogy a new-yorki, viladelfiai és a new-yerseyi kikötőket elkellet zárni és az indulásra kész hajók, nem mernek kifutni a nyílt tengerre, mert ott a biztos pusztulás vár rájuk. A Concy Island hatóságai, már arról is intézkedtek hogy a városban egy pillanat alatt, minden fény kialudjon mert német repülőktől félnék. Az amerikaiak természetesen adnának valami csekélységet, hogy megtudják, milyenek azok a tengeralattjárók, a melyek ugyszólván blokád alá helyezték az amerikai partokat, hány van belőlük a part közelében és hogyan tudniak operálni több ezer kilométer távolságban bázisuktól. Ezekre a kérdésekre azonban csak a német tengerészeti vezérkar tudna válaszolni. Ez azonban borzasztóan szófukar testület és aligha adna felvilágosítást az amerikaiaknak. A német tengerészeti vezérkar, majd csak azt fogja jelentgetni, hogy ennyi és ennyi hajót, ennyi és ennyi tonna tartalommal elsüllyesztettünk. A többin aztán az amerikaiak törhetik a fejüket és ez a fejtörés nagyon meg fog ártani a harci készülődésnek és a harci lelkesülésnek is.

Magyar iskolák.

A magyar szülőknek.

Közeledik az iskolai év vége. Már most kell a szülőknek gondolkodniuk afelett, hogy vajon mi legyen gyermekeikkel, akik az iskolák utolsó osztályait járják. A fiúval nincs nehéz gond. Jó magyar mestert

keresnek neki, elmegy inasnak, azután csak arra ügyeljen a szülő, hogy járjon fia a magyar inasiskolába (Str. Cantacuzino 25.) és hogy becsületesen tanulja meg mesterségét, amivel egykor a kenyérét keresi meg.

De mi legyen a leánnyal? Tanuljon az anyja oldalán házimunkát, viruljon mint házuk legszebb éke, virágos, amíg érte nem jön a párja, a férfi. Csak akkor kezdődik majd a nő igazi hivatása, a férje mellett, amikor már asszony lesz belőle. Legalább is a régi jó időben így volt ez. Így volt, de ezután másképp lesz.

Elment innen a sok, derék magyar legény és nagyon sokan nem jönnek többé vissza soha. Egy része ott pihen csendben a Kárpátok alatt, hogy a föld alól is a határt őrizzék. A másik nagy csapat meg ott van elszórva Moldovában, hogy a föld alatt is haza kíváncsozzék. Ezek már nem jönnek értetek magyar lányok soha. Nem csak az az özeveg, aki halott férjét gyászolja, özeveg már az is, akinek még nem volt férje, aki soha sem lesz asszony.

Hát most már ezeknek a számára nincs értéke és értelme az életnek? Ezeknek nincs többé hivatásuk a földön? Hogyne lenne!

Az a hivatásuk, hogy a kidőlt férfiak helyét betöltsék ott, ahol a női munka képes a férfi munkát helyettesíteni. Ilyen hely pedig sok van. Számos iparágban eddig is láthattunk női munkásokat, a háború után pedig még több foglalkozási ág lesz nyitva az ügyes női kéznek. Bukaresti magyar szülők, ne hagyjátok leánykátoakat felnőni anélkül, hogy az biztos kenyéradó foglalkozást ne tanuljon. Ha nem neveled úgy leányodat, hogy az munkájával könnyen megkereshesse kenyérét, ha nem nevelsz leányodba önállóságot, munkás önértéket, akkor készülsz el a legrosszabbra, ami leányodat s általa családodat érheti.

A foglalkozási ág kiválasztásában nagyon óvatosan járjon el a szülő. A mai helyzetet ne tekintse irányadónak, ez kivételes állapot. Hogy csak egyet is említsék a változásból, ami a háború után bekövetkezik, a béke idejében nem lesz itt szükség oly nagy számban német s főleg magyar irodáskisasszonyokra. A jelen pillanatnyi szükséglet ne csábítsa el a szülőket. Olyan foglalkozást kell választani, amely minden időben biztos, kényelmes megélhetést biztosít a munka ellenében.

A választásnál figyelembe kell venni a leányka akaratát és egyéni rátermettségét is. Ha nincs kedve s hajlandósága valamely foglalkozásra, a szülő minden fáradsága kárba vész.

A foglalkozás s főleg pedig a munkahely kiválasztásánál ne sajnáljon semmi fáradságot a szülő meggyőződni afelett, hogy leánya becsületes társaságban dolgozik-e. A gondatlanság, felületesség keservesen megbosszulja magát. A gondos anya nem elégszik meg gyermeke belátásával, maga is utána néz, fáradhatatlanul, aggodó lelkiismeretséggel, hogy kenyér-kereső pályára lépett lányát nem fenyegeti-e veszély.

Bukaresti magyar anyák, döbentsen meg beneteket a sok elszomorító példa, tartsátok szem előtt ártatlan magzataitok jövőjét, boldogságát, szeressétek lányatokat olyan gyengédséggel mint a galamb, de óvjátok is olyan erőlyel, mint a sas. Akkor lesztek igazán magyar asszonyok. És ezzel tartoztok hős katonák férjetekeknek, saját későbbi nyugalmatoknak és becsületet szereztek a bukaresti magyar társadalomnak is.

Kiss K.

Lelőtt óriási angol repülőgép.

Az angolok jól felkészült technikai csapatokkal, különösen igen sok repülővel siettek a szorongotott olaszok segítségére. Az angol repülőgépek között nagyon sokat vártak az olaszok az óriási méretű Hanley Page rendszerű repülőgépektől, a melyek egyszerre két embert és körülbelül 800 kg. súlyú bombát vesznek fel. A nagy remények azonban lasankint füstbe mennek, mert vitéz repülőink egymás után lövik le, ezeket az angol óriásokat.

Hírek.

A hűtlen vagyongondnokok.

A román háború kitörésekor, a mikor az osztrák-magyar és német állampolgárokat internálás címén a rabságba hurcolták, a Brăteanu-kormány, az idegen állampolgárok vagyonát zár alá vétette s a zár alá vett vagyonok kezelésére gondnokokat nevezett ki. Hogy az a „kezelés” milyen volt, arról az idegen kereskedők és iparosok csinos dolgokat tudnának mesélni, a kik a gondnok urak gondokodtatása következtében teljesen tönkre mentek. A román igazságügyminiszter most hír szerint, utasította a főállamügyészt, hogy mind azokat a vagyongondnokokat, a kik még eddig nem szolgáltak el rájuk bízott idegen tulajdonnal, perbe fogják. Ha ezeket a pereket komolyan tárgyalni is fogják, akkor a román törvényeszeknek ugyan csak sok dolguk lesz, mert a gondnokok egy tetemes része bitang jószág módjára kezelte az idegenek vagyonát és ugyan csak gyakran megfélekedezett az enyém és tied közötti különbségről.

A negyvenkilenc-ötven éves gazdák és kereskedők szabadságolása.

A honvédelmi miniszter 7905. számú rendeletével elrendelte a negyvenkilenc-ötven éves önálló mezőgazdák, kereskedők és iparosok azonnal való szabadságolását. A gazdák közül csak azok kérhetik a szabadságolást, akiknek legalább tíz katasztrális hold birtokuk van, a kereskedők és iparosok közül azok, akik saját üzletüket vagy műhelyüket akarják vezetni. Azok a mezőgazdák, akiknek tíz katasztrális hold földnél kisebb birtokuk van, továbbá mezőgazdasági munkások és iparosok lehetőleg békebeli

Tárca.

Huszárok.

A híressé vált Korbuly-expedíció tagjai bocsássanak meg ez elbeszélés hiányosságáért. Ha tőlük hallottam volna, pontosabb lenne. Így azzal mentem magamat, hogy a magyar tiszt nem szereti a hőstetteit elmesélni, ezt is úgy tudtam meg, hogy mikor egy érdemkeresztes huszárkapitányt megkérdeztem, mely bravúrért kapta a keresztet, a maga bravúrja helyett a Korbuly főhadnagyét mesélte el.

A harmadik szegedi honvédhuszárezred főhadnagya, Korbuly László arra vállalkozott, hogy néhány huszárral átvágja magát az orosz vonalon és elmegy ötven kilométerre az ellenség háta mögé, megtudni valamit, amit a hadsereg parancsnoka tudni akart, „aztán megint visszajön”, ezuttal fontosabb része volt a vállalkozásnak, mint az, hogy egyáltalán elmegy. Kiválasztott a huszárai közül huszart. A huszárok akkor már pistákon ültek. Pistának nevezetű a zsákmányolt kis íkszlábu, kómiusfejű orosz-lengyel ló, a kunikl, amely — ha lóról lehet ezt mondani — gunyos nevetéssel türi az éhséget, szomjúságot, hideget és fáradtságot. Az oroszországi lengyel, mikor nógátja, azt mondja neki: „hista! hista!” Ezért nevezetik pistának magyar közhuszári körökben.

Sötét este indultak el, nagy barna köpönyegeikbe burkolózva, a fejükön hazulról kapott hősapkákkal, úgy, hogy aki nem ment a közelükbe, nem látta meg rajtuk hogy huszárok. Egyszerre csak megáll velük Korbuly főhadnagy ur és tízet visszaküld közülök. Azt mondja, neki sok husz lovas. Marad tehát tíz, vele együtt tízenegyen vannak arra, hogy az egész seregen keresztül az ellenség háta mögé kerüljenek. A tízenegy lovas között egy volt, aki oroszul tudott: Fail huszártizedes. A tízenegy embernek az egész uton nem volt szabad egymáshoz egy hangos szót szólania, mert ez elárulta volna őket

Lovagolnak az éjszakába az oroszok felé, jön szembe egy tábori őrség. Öt ember. Megszolitják a huszárokat, mindig csak Fail felel, a többi hallgat, gyanus nekik az ügy, erre a huszárok körülveszik az öt oroszot, elszedik tőlük a fegyvert, elviszik magukkal a tábori őrséget. Ez az őrség összekötöttes lehetett a két csapat közt, mert azzal, hogy ezeket elfogták, már át is jutottak a vonalon. Mikor kivirrad, elbujtak. Mikor megint este lett, mentek tovább az öt fogollyal. De cipelni, etetni kellett őket, hát néhány nap múlva egyenként szélnek eresztették őket elhagyottvidékeken, ahol már nem érthattak. Most már az orosz sereg mögött voltak, így mentek tovább a céljuk felé nappal bujkálva, éjjel rejtett utakon térkép után nyargalva.

Korbuly főhadnagy ur végre megtudta a Visztulánál, amit tudni akart és akkor elkezdődött a munka nagyobbik része, — hazamenni a jedséttel. Jönnek hát visszafelé. Veszélyek közt, csak a tarisznyából táplálkozva, senkiel szóba nem állva, egymással is csak nagy ritkán suttogva, hogy a magyar szél el ne árulja őket. Valahogy csak ment a dolog, amíg el nem érték az orosz harc vonal hátát. Ott már melegedni kezdett.

Egy napon megszállanak egy majorban. Fail tizedes oroszul kér lakást, nappal alusznak egy kicsit, alkonyatkor el akarnak indulni. Azt mondja az első huszár, aki kidugta az orrát a majorból:

— Gyönnek.

Valóban „gyöttek”, egy orosz kadét, tízenegy emberrel. Egyvel voltak többen, mint ők, hiába, az orosz még ezt se adja egy kis tulerő nélkül. Az orosz kadét civilben gazdasági tiszt volt, mint a majorosnak mondta. Benn a majorban egyszerre csak farkasszem nézett egymással a tizenkét orosz és a tízenegy huszár. A baj az volt, hogy a tizenkét orosz a major átvizsgálására küldték, mert jelentésük volt arról, hogy nagyobb osztrák-magyar lovascsapat bujkál az orosz vonal mögött. Erre ők nagyon vigyáznak, mert a lovasságnak ilyenét felhasználását épen ők kultiválják a legjobban minden hadserég közt. Ők az ilyen hátulról való lovasportyázást nabjeg-nek nevezik, és

szolgálati szabályzatuknak, a híres Usztav-nak egész fejezete szól erről. A tőkélyre ezt a harci formát Miscsenko tábornok vitte a japán háborúban csakhogy ő egy egész dandárral portyázott, néhány ezer lovassal. Azt az orosz el se merete képzelní, hogy a mi lovas-„hadseregcsoporunk” Korbuly urból áll tíz huszárból állt. A szegény tartalékos gazdatiszt és tízenegy katonája is azt hitte, hogy Korbulyék annak a nagyobb csapatnak csupán előreküldött járőrje. Némi nyilatkozatokat tettek arról, hogy a huszárok adják meg magukat, mire a huszárok ott a major udvarán és háziköi közt rettenetes néma tusában levágták őket. A tusa után a huszár mind vérzett, de ko mely sebesülése egynek sem volt.

És most menni kellett innen.

A főhadnagy kiment a majorból és figyelt. Az oroszok a viaskodás közben löttek is, úgy hogy most már biztos volt, hogy a lövések figyelmeztették az orosz táborra. A majorban nem lehetett maradni, mert az, hogy a kadét nem tér vissza, arra készítette volna az oroszokat, hogy nagyobb csapatot küldjenek oda. Menni kellett. A major előtt haladt az országút, amely a front felé vezetett. Lóra ültek és lassu trappban elindultak. Sötét éjszaka volt. A barna köpönyegek gallérai fülig felhajtvá, a hősapkák a szemöldökig lehuzva. Elöl a főhadnagy. Fail tizedessel, mögöttük a kilenc közhuszár a kilenc pistán.

Az uton megállnak, mert messze előttük puskalövések durognak. De nem harci lövöldözés, hanem valami jel: egy-egy-egy, aztán kettő-kettő-kettő... három-három-három... valami alarm lehetett... mindegy, itt már nincs mit mást cselekedni, tovább, előre, feléjük. A jelentést vissza kell vinni, vagy meg kell halni. Az éjszakai derendésben nemsokára meglátták, mit jelentettek a jeladó lövések. Abban a hitben, hogy nagyobb csapatról van szó, egy egész orosz zászlóalj jött ellenük, körülbelül ezer ember. A zászlóalj négy századra oszlott fel, az egyes századok széles rajvonalba jöttek egymás mögött a mezőn, az országúttól egyenesen szembe a huszárokkal.

Visszamenni? Erről szó sem lehetett.

lakó és munka helyükön vagy annak környékén kényszernek mint „dolgozó örlegénység” beosztást. Ez a dolgozó örlegénység mellett, hogy a beosztásnak megfelelő munkákat megfelelő fizetés mellett végezni köteles, a hadifolgókra is felül. A napibér lehetőleg akkora legyen, mint amekkorát a munkahelyen általában fizetni szokás, de nem lehet napi három koronánál kevesebb. A dolgozó örlegénység elsősorban hadifolgók pótlására van hivatva, de beosztható a munkában hadifolgók mellé is. A negyvenkilenc-ötven éves ipari és kereskedelmi szakmunkásokat az illetékes hatósági munkaközvetítő hivatal útján helyezik majd el. A szabadságolt legénység megtarthatja katonai egyenruháját amit azonban az év végéig bekövetkező leszereléskor okvetlenül vissza kell adni a katonai kincstárnak. Az önálló mezőgazdák, iparosok és kereskedők, a szabadságolási naptól kezdődőleg semmiféle illetéket nem kapnak többé, míg a dolgozó örlegénység továbbra is megkapja az zsoldját. Étkezést ott kapnak, ahol dolgoznak. Ezek továbbra is katonai fegyverem alatt maradnak. A fegyelmi fenyítő jogot a legközelebbi csendőrpáncsnokság gyakorolja.

Hadiszolgálatot teljesítő egyének biztosítása.

A kormány 2235 sz. rendelete értelmében a magyar szent korona országainak területén személyes szolgálat teljesítésére kötelezett azok az egyének, akik a fegyveres erő valamely üzemében, vagy valamely más olyan üzemben teljesítenek szolgálatot, amely betegségi, illetőleg balesetbiztosítási kötelezettség alá esik, betegség és baleset esetére biztosítandók, ha szolgálatukért munkabérből részesülnek. Biztosítandók azok is, akik, jóllehet a fegyveres erőnek tényleges legénységi állományu tagjai, a fent megjelölt üzemekben teljesítenek szolgálatot, ha e szolgálatukért munkabérből részesülnek.

Magyar iparművészeti kiállítás Szófiában.

Az országos magyar iparművészeti társulat számos magyar iparművész részvételével Szófiában kiállítást rendez, amely előreláthatólag június tizedikén nyílik meg a bolgár állami és közeleti nagyságok jelenlétében. Ez a kiállítás, — amely első balkáni szereplése a magyar iparművészetnek, a szófiai tisztikaszinóban nyílik meg. Két különálló osztálynak a magyarnak és osztráknak közös előcsarnoka van, ahol Ligeti Miklós pompás királyi díjjal kitüntetett fő. Körülbelül hatvan-hatvanöt magyar iparművész vesz részt a kiállításon. Erősen van képviselve a magyar ékszerművészet és gazdag a textilművészek kiállítása is. A kisplasztika darabjai, a grafikus osztály, valamint a vasművészek és a magyar fémdíszműipar képviselői is szerepelnek. Szállítási nehézségek és helyszűke miatt nem jelenhettek meg a magyar bútortervezők, azonban Ausztria sem szerepelhet butorral. A kiállítást Maróti Géza tanár és iparművész, a közoktatásügyi miniszter megbízottja és a sajtóhadiszállás tagja rendezi. Az Országos magyar iparművészeti társulatot Szécsén Ferenc titkár képviseli. A szófia magyar kiállításhoz Györgyi Kálmán igazgató bolgár, magyar és német nyelvű tájékoztató füzetet írt, amelyben ismereti a magyar iparművészet eddigi fejlődését.

Érdekes lelet a debreceni színházban.

Heltai Jenő, a két debreceni színház igazgatója, tudvalegileg megvette Mezei Béla volt igazgató felszereléseit, melyek közt volt a Zilahy Gyula egykori ruhátára is. Most az Esterházy-disztelekkel és ruháttal Debrecenbe került felszerelések közt Heltai az Ember tragédiája díszruhái közt felfedezett egy régi aranyosipkéből készült uszályos palástot, melynek csipkészála illetékes szakértői vélemény szerint, hamisítatlan vertaranyból való, még pedig u. n. régi keveréki aranyból. Lemérés után pontosan két és egyvegyed kiló tiszta aranyat állapítottak meg a paláston. A közel negyedfél kiló aranyat tartalmazó palást állítólag Esterházy Miklósné hercegné Mária Terézia-korabeli palástja volt.

Pálinkajegyzék Ukrajnában.

Kievből táviratozzák: A pálinkamonopólium alapelveit megállapították. A pénzügyminiszterium bevételeinek maximuma a 400 millió rubelt nem haladhatja meg. A pálinkatermelést nyolc-tíz millió akóra korlátozzák. Élvezetét oly módon szabályozzák, hogy jegyzék szerint vezetnek be minden férfi egy üveg, nők fél üveg pálinkát kapnak.

A jeles tanulók legyenek iparosok és kereskedők.

Néhány okos szó hangzott el most vasárnap a budapesti felsőerdősori polgári iskola nagytermében, a hol pályaválasztó értekezletre gyűltek össze a tanárok, a tanulók,

A huszárnak első ideája: „Főhadnagy ur, vágjuk át magunkat rajtuk. Vagy, vagy.”

De a négy század négy sorban jön egymás mögött. Látni az éjszaka félhomályában a négy széles vonalat, az egyes vonalak közt nagy közökkel. Egy vonalon még át lehetne vágni magát az embernek, de négyen...

A főhadnagy megparancsolta, hogy lassú lépésben menjenek neki az első orosz vonalnak. És a kis csapat kényelmesen, lassan, mintha otthon volna, léptet, az egyre közeledő orosz sor felé. Ahogy a sor jött, három-négy katona jutott belőle az országotra. A többi jobbról-balról jött az út mellett. Ahogy a huszárok lassan közibük léptettek, az országoton jövő három-négy orosz kitér, helyet csinál a huszároknak, rájuk se néz, azt hiszi, saját lovas-örjárata, amely lassan, fáradtan jön vissza valahonnan. Ők a nagy osztrák-magyar lovascapatot keresik, mennek tovább.

— Az első soron túl volnánk — sugja a főhadnagy a tizedesnek — csak csendesen, nyugodtan így tovább...

Mennek, mendegélnek, némán és most már idegesen, hogy hányszor kell még sikerülnie a jó ötletnek? Jön a második sor. Itt is kitérnek az országoton jövő katonák, ez már nem is olyan meglepő, mert ezek azzal a tudattal térnek ki, hogy előttük már egy sor, az átérésztette ezt a pár lovas, eszükagában sincs gyanakodni.

— A főhadnagy fellélegzik, számlálja:

— Kettő.

De amott a homályban ismét fekete alakok... jön a harmadik sor. Már a lábában érzi mindenik huszár a galoppot, már szeretne nekivágni, nem lehet elől a főhadnagy rendületlen nyugalommal a leglassabb lépésben megy. Itt a harmadik sor. Csendesen beszélgetve jön az orosz yalogság, lövése készen tartott puskával. Az or-

Gázriadó a franciaországi harctéren.

A kegyes és szent életű angolok újságjaik és távirók útján telesírják a világot, hogy a németek mérges gázokkal harcolnak ellenük. Azt természetesen mindenkor elhallgatják, hogy ők is használnak gázokat, sőt ők voltak az elsők, a kik ezelőtt gáz gránátokat használtak és ezzel az egész világ

előtt eldicsekedtek. Most azonban, hogy a németek még hatásosabb gázokat használnak és az ő gáz-támadásaik ellen, kitűnő gázállarcokkal védekeznek, most „Barbárok” mert a felszerelésük tökéletesebb mint az övék.

a szülők és különféle ipari és kereskedelmi szakmák képviselői. A szabóiparosok kiküldötte figyelmébe ajánlta az iskola végzett növendékeinek, hogy legyenek iparosok és kereskedők de csak akkor, ha — tiszta jeles vagy tulnyomon jeles bizonyítványuk van, mert Magyarország jövője azon fog múlni, hogy megállja-e helyét a háboru után a világ nagy gazdasági versenyében. Ennélfogva az ifjuság legjavának kell a gyakorlati gazdasági pályákra ösztönölni. A közepes vagy gyengébb tanulók keressék „boldogulásukat a hivatalnok, tanítói, szóval az ugynevezett „szellemi” pályán. A pályaválasztó értekezlet némi csodálkozással hallotta ezt a felszólítást, pedig a szabóiparosok képviselője fején találta a szöveget. Jövönk nagy problémájának megoldása tényleg azon fordul meg, hogy minden frissebb és életereveltség a magyar ipar és kereskedelem szolgálatába áll-e teljes erejével.

Szegedről Temesvárra repült egy tanu vallomást tenni.

Temesvárról jelentik: A császári és királyi hadosztály-bíróság a szegedi repülőkülönítmény egyik katonájának, Gyulay Gábornak kérésére ügyét tárgyalta. Gyulay Gábor a repülőszázad készletéből husz liter benzint lopott és ezért vonta felelőségre a hadbíróság. Tanuként be volt idézve Biszese Leó repülőfőhadnagy, a repülőszázad parancsnoka is. Biszese főhadnagy reggel hét órakor indult el Szegedről és nyolc órakor már pontosan megjelent Temesvárra a tárgyalóteremben. A nyolcvannégy kilométernyit utat repülőgépen tette meg. Háromnegyed óráig tartott az ut erős ellenszél mellett. Biszese főhadnagy a katonai gyakorlati téren szállt le és motoros kerékpáron roboxott a bírósághoz, előadta-vallomását, kilenc órakor már startolt hazafelé és tíz óra tájt már ismét Szegeden volt.

A bolgár király ajándéka az 1-es honvédszázadoknak.

Ferdinánd bolgár király értékes ajándékokat küldött a

budapesti 1-es honvédszázad részére június 5-én, szerdán délután a Ludovika-kertben lezajló ünnepélyére. Így a többi között nagymennyiségű bolgár udvari cigarettát 100-as és 25-ös csomagolásban: ez utóbbi dobozokon a király saját kezű aláírása: küldött eredeti rózsaszínű díszes kivitelű flakonokban, háziipari himzésű ruhákat, bolgár kerámi luxuscikkeket és ezer más apróságot. Az ajándék tárgyakat külön óriási díszes sátorban fogják kiállításra.

Ali Ibrahim, az új magyar.

Egy kis csapat heimkerende lépte át a magyar határt. A vonat úgy hozta őket, ahogy végigvándoroltak nagy Oroszországot az orosz muzsik jelmezében, nagy félelmetes kozákoknak öltözve. A mi parancsnokságunk egy öreg magyar népfőlköltőt adott melléjük kíséretül — nehogy ellenségnek nézzék a jó barátokat. A keleti pályaudvaron megpihent a heimkerende vonata, beszélgetésbe elegyedünk a népfőlköltővel.

— Honnan jönnek a muszkák?
— Magyarok ezek Muszkaországból.
— Bizony nem vagyunk mi oroszok, csak a gunyánk muszka, — szól egy mosolygós arcú barnaképu legény.
— Ali halgass, — szól rá a népfőlköltő. — Ez meg török, bagdadi születésű. Ali Ibrahim.
— Hol tanult meg magyarul? — kérdeztük Ali Ibrahimot, aki hamisítatlan magyarsággal felelt:
— Kiev megyében, a fogolytáborban. Együtt voltam annyi sok magyarokkal, hát magyarul beszélgettünk.
— Beszélj! beszélj! — sürgették a kalauzok.
— Isten áldja, megyek haza Bagdadba! — bucsuzott Ali Ibrahim és eltűnt a harmadosztályu kocsiában.

A „szabadság” hazája.

A christianiai Socialdemokrata közli a polgári szabadság védelmére alakult new-vorki egyesület jelentését.

szágoton két katona kitér a főhadnagynak és a tizedesnek. A harmadik megáll és megszólítja az egyik huszárt. A főhadnagy szeretne rákiáltani, hogy „ne állj meg” — de itt egy szónak sem szabad esnie. Itt a jó Isten segítőit küldte a magyar huszárnak azt a gyönyörű arisztokratikus gögjét, amely odahaza békében is annyiszor jelentkezik: kérdezz valamit, ha gyalog megy, a lovon léptető közhuszártól, vajjon felel-e? Nem felel ez se, nemcsak azért, mert nem tudott oroszul, hanem mert a huszár egyáltalán nem állítja meg a lovát a gyalogos kedvéért. Ment lassan tovább. Az orosz nevetve kiáltott valamit utána, aztán elszaladt, hogy utóérje a többi.

Most már, — mesélték, — mintha a lovakra is átragadt volna a veszedelem tudata, alig lehetett őket tartani. De mentek tovább, megfeszített idegekkel, lépésben.

Jött a negyedik és utolsó sor. Ahol a negyedik és utolsó sor jött, ott egy árok vágta keresztül az országút. A huszárok ép akkor találkoztak az utolsó sorral, mikor az az árok ugrált, mászott keresztül. Itt a főhadnagy, ugylátszik, már nem bírta tovább ezt a kínzó feszültséget, úgy, hogy sarkantyuba kapta a lovát és átugratott az árkon az orosz katonák közé. Valamennyi huszár abban a pillanatban mind ugratott, és akkor az történt, hogy az egyik lebukott a lováról. Az orosz katona jószívű: ötven is szaladtak oda, hogy segítsenek rajta.

Most minden azon fordult meg, hogy meglátják-e a lebukott huszár köpönyege alatt a vörös huszárnadrágot, vagy sem. Mert ha semmi más idegen egyenruhát nem ismer az orosz, a huszárnadrágot megtanulta száz esztendőre.

Korbuly főhadnagy már túl volt a veszedelmen kilenc huszárral. Én a harctéren nap-nap után látom a magyar tiszt viszonyát a legénységhez. Engem nem lep

meg, hogy Korbuly főhadnagy megállott, s vele együtt a kilenc lovas. Nem hagyta veszni a huszárt. És ugyanakkor, amikor ilyen gavallérosan jó volt a szegény huszárgyerekhez, egyszersmind okosan is cselekedett. Még ha lett volna gyanu, azt is eloszlatta volna azzal, hogy nem vágatott el. A huszárt két orosz katona segítette fel a lovára. A vörös nadrágot nem vették észre a sötétben. Nem is nézték, hogy mi van rajta. Jókodvüen háthavágták, mikor a lóra kapaszkodott. Aztán mondtak neki egyet más és otthagyták. Sietniök kellett, mert huszárokat kerestek.

A főhadnagy csapatja most már trappban ment tovább. Egy-két domb, egy-két erdő, egy-két utánuk bámuló orosz járőr — és túl voltak a vonalon. Azontul már csak a mi tábori őrsainkkal kellett veszedekni, igazolnók magukat, aztán itthon voltak. Másnap már a jelentéssel ment a főhadnagy a hadseregparancsnokhoz. Jó zsef Ferdinánd főherceg maga mellé ültette az ebédnél, úgy kellett elmondania az eset minden részletét. Fall tizedes arany vitézségi érmet kapott. Ugy tudom, hogy a főhadnagy kitüntetése is utban van. „Odahaza” a lövészárkokban el lehet képzelni, hogyan fogadták a huszárok. A tiszték itt a halál orra előtt olyan jókedvűek és naivak, mint a gyerekek: a szegedi honvédszázad tisztjei például „indiánt” játszanak, indiánus neveket adnak egymásnak és intézményeiknek. Így történt, hogy mikor a főhadnagyt a géplegyver-osztag parancsnoka meghívta vacsorára, a vacsora helyett így jelölte meg: „az ötször. Azért „ötször-tiszertizez lövők”, mert a géppuskájuk ötszázat lö, azért „Vörös lábuk”, mert huszárok, azért a főzsfőnöki „wigwamja”, mert a parancsnok az árok egy lyukában lakik, és ez az egész azért van így, mert a saivak oly tisztak, mint a kardjuk.

amelyből kiderül, hogy a mióta Amerika beavatkozott a háborúba, az Egyesült-Államok területén nem kevesebb, mint nyolcvan napilap megjelenését tiltotta ha az amerikai cenzúra. A betiltott lapok közül negyvenöt szocialista irányú. A newyorki Call és Milwaukee Leader sem jelennek meg. A betiltott lapok listáján szerepel még Amerika legnagyobb zsidó napilapja és Sozialistische Monatsmagazin, az amerikai németek legelőkelőbb havi fúlvíráta. A Vorwärts kegyelmet kapott a szigorú cenzurától, de csak addig, amíg meg nem szegi azt a kötelezettségét, hogy a háborúról egy szót sem ír.

Kerenszki a tengeren bolyong.

A Daily Mails jelenti Montrealtól, hogy az a norvég gőzös, amelynek a fedélzetén Kerenszki Kanadába utazott, kénytelen volt a kikötőt elhagyni, mert a gőzösn levők közül senkit sem engedtek partra szállani. A gőzös erre Newyorkba ment, ahol kénytelen volt a kikötőben maradni. Kerenszki egyideig ugyanabban a jokohamai külvárosban lakott, ahol annak idején a hírhedt Iliodor szerzetes tartózkodott.

Bolsevikli örület.

A Szvobodnaja Russzija közlése szerint a népbiztosok tanácsa azzal foglalkozik, hogy Oroszországban életbelépteti a kényszerházasságot. Az erre vonatkozó javaslatot Fedorova polgártársnő terjesztette elő. Az új törvény a következő pontokat tartalmazza: 1. Minden leány személyes szabadságát az illetékes népbiztosok biztosítja a 18-ik életévig. 2. Minden férfit, aki a 18 évnél fiatalabb leányokat elcsábítani akarja, vagy cinikus, durva megjegyzésekkel megsérti, a forradalmi törvényszék elé állítanak. 3. Azokat a férfiakat, akik tehát 18 évnél fiatalabb leányokat elcsábítanak, 20 évi szibériai börtönrre ítélik és az olombányákba küldik, ha nem kötelezik magukat, hogy az elcsábított leányt feleségül veszik. 4. A 18. évnél fiatalabb leányokat az állam tulajdonának nyilvánítják. 5. Azok a leányok, akik betöltötték 18. évüket, de még nem mentek férjhez, kötelesek jelentkezni és magukat felvétetni a jóléti bizottság „Szabad szerelem” irodájában. 6. A Szabad szerelem irodájában felvett és bejegyzett leánynak joga van egy 19-50. év közötti férfit kikeresni a maga számára. 7. A Szabad szerelem irodájában állandóan ki lesz téve a szabad választásra álló férfiak névsora. 8. A férfiak ugyan csak szabadon választhatják élet társnőjüket a 18. évnél idősebb leányok közül. 9. A férfi vagy asszony választása havonként egyszer történik. 10. A Szabad szerelem irodája autonóm. 11. A 19-50. éves férfiak fel vannak jogosítva a Szabad szerelem irodájában felvett leányokat akkor is élet társul választani, ha a leányok nem egyeznek bele a választásba. 12. Az ilyen fajta házasságból született összes gyermekek az orosz köztársaság tulajdonát alkotják.

Hogyan fogadják az elzászi lakosság a francia foglyokat?

Baselből jelentik, hogy a francia katonák nagyon eszálkóznak az elzászi lakosság magatartásán azokban a részeken, amelyek a francia katonaság tart megszállva. A kifejtett propaganda után azt várták, hogy az elzásziakat, mint szabadítót, tárt karokkal fogják fogadni. Az elzásziak azonban nem csinálnak titkot a francia katonák előtt sem abból, hogy Németországban nagyon jól érezték magukat. Amikor Clemenceau nemrég Niedersprach környékén járt, a lakosság jóformán tudomást sem vett róla. A látogatásról megjelent tudósítások, amelyek meleg fogadtatásról beszéltek, a katonák körében nagy derűtséget keltenek.

Egyházi hírek.

Urnapi istentisztelet.

Bukarest egyik legiparosabb negyedében, a Cuzza Voda utcában épült most néhány éve egy szép katolikus templom. Magyar lelkesedés és magyar pénz emelte oda az Ur hajlékát, hogy benne magyar szívek találjanak vigaszt, hogy belőle magyar lelkek emelkedjenek fel Istenükhöz. A múlt vasárnap, június 2-án tartották a templomban a fényes, urnapi istentiszteletet. Az udvar valóságos virágzó dől volt körülveve s benne a nekünk legdrágább virágok, a magyar gyermekek százai díszlettek. Az ünnepélyes nagy misét Kuczka Ágoston pápai prelátus végezte két lelkész segítségével. A hívők sokasága valósággal megtöltötte a templomot, a mise alatt katonazene játszott. A mise után az udvarra vonult ki körmenetre a templom népe, ahol egy század katona állt díszőrséget.

A bukaresti római katolikus egyház magyar istentiszteleti rendje.

1918. június hó 9-én, Pünkösd után 3. vasárnapon, a Baracia templomban 9 órakor reggel énekes sz. mise és sz. beszéd, a Szt. Ilona templomban 11 órakor reggel szintén énekes sz. mise és sz. beszéd.

Színház. Zene. Szórakozás.

Magyar darabok sikere Romániában.

A magyar irodalom már közel egy évtized előtt megkezdte hódító körútját a külföldön. Molnár Ferenc „Ördög”-e és Drégely Gábor „A szerencse fia”-ja rendkívül nagy azoknak a magyar daraboknak a száma a melyek a külföldi színpadokon nagy sikert arattak. Bukarestben Herceg Ferenc „Kék róka”-ja és Lengyel Menyhért „Cárnó”-je került német nyelven előadásra a Teatrul Nationalba, míg Lengyel Menyhért nek egy másik darabját a világhírűvé vált „Taifun”-t, román nyelven adták a Teatrul Comediében rendkívül nagy sikerrel. A bukaresti operette színpadok egy időben csaknem kizárólag magyar operetteket adtak, állandóan telt házak mellett. A tatárjárás (Manevrele de toamnă) Mágánás Miska, (Cavalerul Pustei) s a Csárdáskirálynő (Sylvia) igen sokszor kerültek előadásra román nyelven. Zenéjük annyira népszerű Romániában, hogy a Cigányzene-

Harwich kikötője.

A harwichi kikötő egyike Anglia legjobban védett kikötőjének. A kikötőben hosszú mólók vannak, a hol egyszerre több hajó is rakodhatik. A kikötő őrségi raktáraiban nagy mennyiségű lőszer és élelmis-

szert halmoztak föl az angolok hadseregük részére. A német repülők a legutóbbi héten ismételtén meg látogatták ezt a fontos angol hadi kikötőt és jól célzott bombáikkal sok raktárt elpusztítottak.

kartól kezdve, az előkelő szalonig mindenütt hallható.

E héten szerdán ismét Herceg Ferenc vígjátéka került színre a Nemzeti színházban, ismét és ismét telt ház tapsolt a kitűnő magyar író színparkozó szellemének. Érdekesség képpen megjegyezhetjük, hogy volt több olyan nép Bukarestben, a mikor az összes működő színpadokon magyar darabokat adtak. Így a Nemzeti színházban a Cárnót, Comediében Taifunt, a Lyrykben Mágánás Miskát, a Modernben a Csárdáskirálynőt adták. Ez a kis epizód fölünyes bizonyítéka a magyar irodalom fejlődésének és a magyar színpadi szerzők képességének.

A bukaresti mozik.

* Bukarestet a mozgó színházak városának is lehetne nevezni. Egy városban, még Budapesten sem látogatja a közönség olyan szüvedéllyel mint Bukarestben. Bukarest egyik különlegése a szabad-egálalati mozgó színház, a melyet a közönség a nyári meleg estéken a legszívesebben keresi fel.

Az Astoria mozgó, a mely a gyönyörű Cismigiu-park közelében fekszik, egyike a leglátogatottabb bukaresti mozoknak, az igazgatóság mindent elkövet, hogy a közönség jól érezze magát. A kitűnő filmek mellett, olyan változatos varieté műsor szórakoztatja a közönséget, amely magában véve is beválik egész esti műsornak.

* Modern Cabaré a jövő hét folyamán levegős kerti helységben ismét tartalmas tánc és ének műsort állított össze közönsége szórakoztatására.

Közgazdaság.

Közgazdasági Krónika.

Mezőgazdaságunk külkereskedelmi kivánásai. — A külföldi devizák és a magyar hadikölcsön.
Írta: Bizonny László.

Budapest, 1918. június 7.

Kereskedelmi Muzzeumunk reorganizációjának kérdéséhez most hozzá szól a mezőgazdaság is. Az OMGE most készül felterjesztést tenni a kereskedelmiügyi miniszterhez, amelyben előadja a magyar mezőgazdaság külkereskedelmi vonatkozású kívánalmait. A felterjesztés ki fogja fejteni annak szükségét, hogy a Kereskedelmi Muzzeum keretében állítsák fel egy külön mezőgazdasági osztályt azáltal a céllal, hogy a mezőgazdasági külkereskedelmet megszervezze. A mezőgazdaság feladata lenne: az exportképes mezőgazdasági cikkeket előállító termelőkről a külföldi levelezőket tájékoztatni és őket felszólítani, hogy a külföldi piacokon a cikkekre vevőket kereszenek. A levelező kötelességévé kell tenni azt is, hogy a külföldi figyelmét a magyarországi tenyész-állatvásárookra, árpa-, komló-, méz- és borkiállításokra valán int más olyan alkalmakra amelyeken mezőgazdasági exportcikkeink egy tömegben láthatók, felhívják s ez alkalmak látogatására felszólítsák. Ilyenformán igen értékes kapcsolatot lehetne teremteni a magyar mezőgazdaság és a külföld között.

Mindmegannyi okos és helyes kívánalom, amelyeknek a megvalósítása fölöttébb szükséges.

Két tünetet akarok itt egymással szembe állítani. Az egyik az entente-devizáknak a semleges piacokon beállott nagy árfolyamhanyatlása. A font sterling a hollandi piacokon közel 25%-kal hanyatlott, míg Svájcban az áresés ezt is meghaladja. Aze-

lőtt egy font sterlingért 25 svájci frankot fizettek, ma 19 frankot fizetnek. Amsterdamban a 12.10 hollandi forintról 9.21 holland forintra hanyatlott a font sterling. A francia frank árfolyama Hollandiában az év elején még 40 holland forint volt, míg most 34 holland forint. Tudni kell, hogy a frank paritás értéke 48 hollandiforint; a diszsió tehát 30%. Zürichben 100 francia frankért csak 70 svájci frankot adnak. Az amerikai dollár is hanyatlott és pedig 240 forintos paritásról 194 hollandi forintra.

A másik tünet, hogy a magyar hadikölcsön kötvények iránt nemcsak a budapesti tőzsdén, hanem a szövetséges piacokon és a semleges államokban is az utóbbi hetekben egyre fokozódó és feltűnően élénk kereslettel találkozunk.

Ez a két tünet nagyszerű tükörkép, amelyből sokat tanulhatunk. A külföldnek a magyar jövő iránt táplált bizalma nyilatkozik meg ebben, amelyet tengernyi véráldozatunk után mindenek biztosítva látnak.

Egyesített gyógyfürdők Ingatlan és Szálloda Reszvénytársaság.

E. G. I. Sz.

Ez a négy betű összevonja a Magyar Bank és Kereskedelmi Reszvénytársaság egy új alapítását jelzi, mely eredetiségénél, merészségénél és nagyvonalúságánál fogva méltó uttóró kezdete annak az intenzív újjáalkotó munkának, melyet a háboru utáni időre annyira jóslgatunk és várunk.

Érdekes ennek az alapításának a belső struktúrája is. Új részvénytársaság, de részvénytársaságok társasága. A Magyar Banknak nagyarányú koncepciója már régebben megvan s csöndben a részleteit már meg is valósította. Esetenként hallottuk, hogy megszerezte a svábhegyi fogaskerekűt, vásárolt egy nagy telekkomplexumot itt is, ott is, szerzett fürdőket, váltotta az Idegenforgalmi Társaságot. Most egyszerre ezekből a részletvállalkozásokból kibontakozik az eredeti gondolat, mely a bankot következetesen vezette: életre kelteni és az életnek átadni azokat anagy érdekeket, melyek a magyar föld természeti szépségeiben és erőiben lappanganak, idehozni a külföld igényes közönségének a pénzét és itthon tartani a magunkét, mely eddig milliárdokra menően kivándorolt, mivel itthon nem kapta meg azt a kényelmet és luxust, melyet szívesen megfizet. S ennek a nagy akciónak a tengelyévé tenni Budapestet, széppé, keresetté és egészségessé fejleszteni a belkötő részére is, levegőhöz jutatni olcsó és jó vasutal s festői, egészséges és lehetőleg sok villalalakkal.

Az EGISz országos jelentőségű vállalkozás, és hogy komoly, nagy és lelkes munka és hivatás vár rá, igazgatóságának összeállítása is mutatja. S nem lehet mellőzni azt a jellegzetes vonását sem, hogy ime egy harminczmillió banktranzakció, melynél a bank egy vörös, vagy szürke krajczárt sem keres. Ebben huzódik meg szerényen az az üzleti moralitás, melyet a banküzletbe Krausz Simon iparkodik bevezetni.

Ezzel a nagy tranzakcióval a megvalósulás stádiumába lép az a régi terv, hogy Magyarország természeti kincseit hamatatóvá tegyék a nép számára. Bizonyos, hogy okos és céltudatos szervező munkával a Balaton törvényes partját, Buda oldott gyógyforrásait világhírűvé lehet tenni. Az idegenek, a kik most a háboruban megtanulták a magyarságot becsülni, tömegesen fogják majd a magyar fürdőket felkeresni.

Hadinyereségadó Romániában.

Egy eddig még meg nem erősített híradás szerint, a román kormány elhatározta a háborús nyereségek megadóztatását. Ez az adó nem csak azokra a hadinyereségből keletkezett vagyatokra terjednek ki, amelyek a román háború alatt jöttek létre, hanem azokra az óriási nyereségekre is, amelyek egyes román vállalatok és magánosok, még a román semlegesség idején tettek szert. A román kormány azt véli, hogy a hadinyereségadó becsületes keresztviteleből igen jelentékeny összegek jutnának az államkincstárnak, a mire Romániának mostan, a mikor csökkentek, az államkiadások ugyan csak megnövekedtek, nagyon nagy szüksége van.

Osztrák és magyar kivitel Ukraínába.

Odesszában megnyílt az osztrák kereskedelmi iroda, mely Ausztriából és Magyarországból eddig már tíz vaggon mezőgazdasági gépet szállított Ukraínába.

Hadikölcsönjegyzés — pénztárjegyekkel.

Az Osztrák-Magyar Bank valamennyi intézete felhatalmazást kapott arra, hogy a bank részéről kiadott pénztárjegyeket, amennyiben pénzürtéküket bebizonyítottan a nyolcadik hadikölcsönre való jegyzésre fordítják — ha más jegyzőhelyen is — a jegyzés ideje alatt a kibocsátási kamatlábon lejártuk előtt beváltásuk.

A fővárosi kölesön sikere.

A főváros százötven millió koronás kölesnének szombaton volt az utolsó aláírás napja. A helybeli pénzürtéknel történt jegyzések eddig áttekinthető eredményei is biztosítják már a kibocsátás teljes sikerét, amelyhez kiváló mértékben járul hozzá az osztrák tőke is. A számszerű eredmény csak a vidéki jegyzések kimutatásainak beérkezése után állapítható meg.

Érdekközösség.

Azok a tárgyalások, melyeket a Magyar kereskedelmi hitelbank r.-t.-gal folytatott, eredményre vezettek, miáltal ezen intézet a Magyar leszámítoló és pénzváltó-bankkal, valamint a Magyar forgalmi bank r.-t.-gal szoros érdekösségbe került. Ennek folytán a Magyar kereskedelmi hitelbank r.-t. f. hó 18-ára rendkívüli közgyűlést hív egybe eddigi 12 millió koronát kitevő alaptőkéjének 20 millió koronára való felemelése céljából. Az utonnan kibocsátandó részvényekből ezidő szerint 4 millió korona kerül kibocsátásra, mely tőke felemelésnél a Magyar leszámítoló- és pénzváltó-bank érdekeltségét vállal. Ezen rendkívüli közgyűlésen az igazgatóság a Magyar leszámítoló- és pénzváltóbank, valamint a Magyar forgalmi bank r.-t. egy-egy delegáltja által ki fog egészítetteti.

A Magyar Fakereskedők Hitelintézete

Junius 3-án tartott rendkívüli közgyűlésen egyhangúlag elhatározta, hogy egyrészt, a Magyar Fakereskedelmi Rt. részvényeinek megszerzése céljából, másrészt pedig a békegazdaságban reá váró nagy feladatokra felkészülendő, az intézet alaptőkéjét 40 millióról 72 millió koronára emeli fel. Az új részvényekből elsősorban 100.000 darab kerül kibocsátásra darabonként 720 K árfolyamon, oly célból, hogy ezek ellenében Magyar Fakereskedelmi Rt. 80.000 darab részvénye megszerzessék 4 drb Magyar Fakereskedelmi és 5 drb ugyancsak 200 K n. é. és 1918-as szelvényvel ellátott intézeti részvény cseréje alapján. A cserét junius 4-től 15-ig lehet eszközölni. A fennmaradó 60.000 drb új részvény kibocsátása időpontjának és feltételeinek megállapítására az igazgatóság felhatalmazást kapott azzal, hogy ezekre az összesen eddig kibocsátott részvények birtokosait, ideértve a most kibocsátásra kerülő 100.000 darabot is, elővételi jog fogja megilletni.

Uj pénzrendszer Oroszországban.

Zürichből táviratozza a P. N. munkatársa: A Djen értesülése szerint az orosz kormány új pénzrendszert akar behozni. Ez az intézkedés alkalmasint maga után fogja vonni a rubel további devalvációját. A kormánynak az a terve, hogy átmenetileg, amíg az új pénzrendszert felállítják, a rubel helyett a frankot fogják megállapítani pénzegységnek. A kormány a reform kérdésében teljes egyöntetűséggel határozott.

Felhívás!

1918 január 1-én elhalt Ploesten vesztegár alatt Kis János, 23 éves bukaresti magyar állampolgár. Kérem mindazokat akik az elhalt hozzátartozóiról, illetőségi helyéről vagy hagyatékáról felvilágosítást adhatnak, hogy jelentkezzenek e felhívással a bukaresti cs. és kir. konszultus épületének 2 száma szobájában.

Bukarest, 1918. évi május hó 31.-én.

Hirdetmény.

Az összes osztrák vagy magyar, továbbá bosznia-hercegovinai had-vagy szolgálat-kötelezettek, kik a katonai-(népfőlkelő) szolgálat alól felmentést kaptak, tartoznak felmentési igazolványukat, tekintet nélkül hogy, a felmentés mely hivatal által adatott ki, felülvizsgálás céljából legkésőbb 1918 június 12-ig a lenti parancsnokság, 7-es számú helyiségében, beszolgáltatni.

Bukarest, 1918 május 29.

Cs. és kir. hadtáppállomás parancsnokság.
Bukarest.

Regény.

A szelistyei asszonyok.

Irta: Mikszáth Kálmán.

(Folytatás.)

Futott-futott egyenesen az istállók felé, s mikor már közel volt, elküldte magát:

— Korkjék János!
Bizony meghallotta volna Korkjék János uram a föld alatt is az ő hívó hangját, de miután csak egy hársfa alatt hűsölt, így még jobban meghallotta, elő is jött nyomban, de mennyire mehökkent: a Vucza után siető fényes urakat szemlélve.

— Jaj szívem, talán kergetnek? — kiáltá eléje.
— Dehogya, dehogya, — kiáltá ez lelkesedve — szabad lesz hozzád férjhez mennem.

S azzal hátra fordult és a nagyorrura mutatott.

— Ennek az okos, derék embernek köszönhetjük. Mátyás épen felelni akart, amidőn egyszerre össze-rezzen: künn a várpalota kapuja előtt hadi kiáltók rivalgása hangzott s egyszerre megremegett a föld, mint mikor hadi csapatok és ágyuk közelednek messziről nagy dübörgéssel.

Mátyás elfeledkezve minden szerepről és tréfáról, idegesen rántotta meg az egyik „főúr” rozsdavörös mentéjét, nevezetesen Jobbaházy Benedek viceörnagy uramét.

— Siessen kegyelmed a kapu elé és tegyen azonnal jelentést, miféle csapat közeleg.

A szebeni prefektus, aki hallotta a nagyorrura szavait, fölötte csodálkozék a szemtelenségén (különben is foga volt már a minden lében kanál nagyorrura) és várta az elmaradhatatlan visszatorlást, de még jobban csodálkozott azon, hogy uccu szaladni kezd erre a főúr, mint egy eszeveszett a kapu felé.

Mujkó király semmit sem vett észre ezekből, nyugodtan végezte a teendőit, az ámuló és elérézkenyült Korkjékhoz fordulván:

— Ime, e leányt ünneppélyesen neked adom és rendelem, hogy huszonnégy-óra alatt annak rendje és módja szerint az egyházi szertartás is megtörténjék.

Korkjék átfogta a Vucza nyakát szerelmesen.

— És senki sem veheti el tőlem?

— Az istenen kívül senki többé!

Hatalmasan süvített ez a szó a levegőben. A tulboldog Korkjék halás pillantást vetvén a hermelinpalástos, ragyogó ruházatu lovagra, a maga egyszerű modorában kérde:

— Ugy-e bár, Dóczy György uram ő nagysága kegyelmed? (Mert hiszen tudtával annak a jobbágya volt Vucza.)

— Oh te számár, te számár! — kiáltá Rostó Mihály. — Hát nem látod, hogy a kirly ő felsége előtt állsz?

Korkjékban fölforrta a méreg, kitért belőle az indulat. — Tegye kelmed bolondá az öreg apját, de nem engem. Ugy nem király ő, ahogy én nem vagyok az.

Mujkó látván, hogy a fölfedezés veszedelme fenyegeti, úgy tett, mintha nem hallotta volna a kocsis szavait, hátat fordított az összebörönált párnák és a főkóstolójával kezdett olasz beszélgetést, míg másrésztől Vuczát, megértvén, mit beszél az ő János. Halotti sápadtság borította el a rémülettel s lábujjhegyre állván, mialatt kis kezével befogta a „szörnyű ember” fölségsértő száját, ajkait a föllehe szorítva sugta neki:

— Térdepeljen le kend, mert még elveszít mindkettőket.

Korkjék zavarba jött, fejet csóválta, gyanusan méregette a daliás „királyt”. Azután kihuzott a zsebéből egy új vetetű fényes tallért, és mutatta Vuczának a király pénzét.

— Ehol van ná, lekem, Mathias rex. Ez a fej, ez a váll. Hát hogyan az ember volna ez?

A Vucza elkacagta magát és kedélyesen oldalba ütötte jövendőbelijét a könyökével.

— Bolondság, bolondság, hiszen ez a nagyorruhoz hasonlít.

A zsebrákok.

Szerencsére senkit se érdekelt ez akis jelenet. Mindenki nyugtalanodni kezdett. Az érkező lovascapatok dobaja már közel hangzott, a fölvert por az uton hatalmas fellege alakult s a kürt közvetlen a kapunál harsant meg élesen.

Majd sebesen loholt visszafelé Jobbaházy Benedek.

— No mi az? — kérde Mátyás, eleibe lépkedve.

— Győzelem! — kiáltá Jobbaházy harsányan. — Palóczy László és Czudar uraimék ő kegyelmek megverték Svehla vezért s háromszáz cseh foglyot hoznak magukkal. Erre vivén utjuk, hódolatukat akarják bemutatni a királynak.

Mátyás fölállanovozva emelte fel fejét s egyszerre más lett a hangja is.

— Éljenek derék vitézeink! Most pedig szakasszuk végét a maskarás tréfának. A bál, a lakodalmak és egyéb bolondságok elmaradnak. Elsőpörte a közbejött esemény, (A barátjához fordult, akik savanyu arcot vágat ehhez a kijelentéshez.) Ne haragudjatok, urak! Nem szabad léhának mutatkozunk a vezérek előtt. Mit szólnának a kemény bajnokok, ha egy maskara királyt találnának itt? Vessd le hát a hermelin-köpenyeget, Mujkó és credj a pokolba! Ti is vetkőzzetek le többiek, elégedjétek meg azzal, hogy egyszer volt felfordult világ Palotán. Lásson most már mindenki a szolgálatához. A szakácsok, kukták főzzenek, süszenek derék vitézeink számára. Tüzes nyelvek ünnepe szép asszonyszemeket akartunk ünnepelni, de még különösebb kegy az istentől, ha tüzes kardok diadalmát ülhettük vidám lakemálynak. Pincemester uram, gurítottan fel néhány hordót a szomszias katonáknak. Kegyelmed, Jobbaházy uram, pedig nyitassa ki a kaput Palóczy és Czudar uraimék előtt, fent az emeleten fogadom őket az agancsos teremben.

Leirhatatlan a zavar és mozgás, ami erre keletkezett. Rostó uram a fejéhez kapott, mintha golyó érte volna. „Jaj, végem van, meghalok.” Gergely Anna ájultan rogyott volna össze, ha a doktor idejekorán föl nem fogja: „Hozzatok egy kis vizet, hamar, hamar.” Mátyás észrevette s meghagyta Valvasorinak, hogy vigye be a

palotába és hagyja kicsit pihenni. De a legjobban elrémült Korkjék uram, lassu reszketésg fogta el inait, mikor egy szempillant alatt mindent megértett s oda vetvén magát a király elé a porba, megtört hangon esengett föl hozzá:

— Grácia a fejemnek!

— Eredj, bolond korcsmáros! Mit kegyelmeznek én neked? Hiszen nem követél el semmi bűnt, semmi hibát. Becsületes alkut kötöttünk. Két talért adtál, én megcsaláltam: itt a mátkád. Én se vehetek a szemedre semmit, te se az enyimre. Hát kelj fel, jó ember, ne rontsd ok nélkül a nadrágodat!

Ezzel karonfogva lendvai Bánffy Istvánt, akit legjobban szeretett, sietve távozott a palota felé, de kis vártatva visszafordult s odaintvén Dersffy Miklóst, a testőrök kapitányát, fehangon parancsolá:

— A szelistyeiek hadd várjanak, míg majd végleg intézkedem.

Mint a szétpattant buborék, nyomtalanul eltűnt a tarka-barka bohókás udvar. Volt, nincs és nem is lesz soha többé. A vakító pompájú zászlós urak kiki a maga lakásán hajigálja le a magáról a bársonymentét, a brokát dolmányt vagy a selyem kabadiót és huzza le a szattyán czizmákat. Rostó-Pál uram elvonult a kertbe a sürségbe, mint a beteg számára, a két szelistyei asszonyt eldugták a kastély balszárnyába, csak Vucza ült fel az üres székre mint valami Korkjék-féle exterritoriumra, ott jól érezte magát, mert hát Korkjék uram is ott állt a löcsöző dülvé. Volt elég beszélni valójuk az aranykulacsról a szakácsról és sok mindenféléről. Ah, János, János, milyen történetek ezek! Mintha is valóság volnának, édes szívem, hanem csak a tündérek bocsátottak volna le színes álmokat...

Mire Czudar Simon és Palóczy László nehéz lépései által vízhangot adtak a komor falak, már vége volt fénynek és boldogságnak, csak az egyszerű, csendes puritán legény-udvar ötlött szembe.

A király egy félórát tartó kihallgatáson fogadta a vezéreket, eleibük ment az előterembe, s kétszér-háromszor is megszorította a kezeit.

— Isten hozta bátyám uraimékat. Üljenek le nálunk kegyelmeitek.

De a vezérek tudták az illedelmet s állva tettek jelentést a viszontagságos csatározásokról és ostromokról, a ravasz Svehla vakmerő garázdálkodásairól, makacs védekezéséről és meneküléséről.

— Volt elegendő ágyujuk?

— Velünk volt a Varga-ágyu is.*

— Hány embert vesztettünk?

— Harmincegy halott van és mintegy husz sebesült.

— Ez utóbbiakat itt fogjuk ápolni, — mondá a király.

— A sebesülteket széthagytuk, fölséges uram, különböző helyeken, csak a foglyokat hozzuk magunkkal.

— Mennyi a fogoly?

— Háromszáz és néhány.

A királyt láthatólag kielégítette ez a szám, újból megszorogató a vezérek kezét.

— Megszolgáljuk kegyelmeiteknek jó szívvel, mihelyt Budára érünk. Nem is képzeli, mennyire eltalálták kívánságunkat. Királyi szavam két körülbelül épen ennyi fejre nézve. Egy telepítésről van szó. Erdélynek egyik vidékén, hol a munkás kéz hiánya visszás állapottot teremtett.

— Kemény, szálás legények, — mondá Palóczy László — kezük van erős, de hogy fognak-e tudni dolgozni e zsebrákok, nem tudom. Azoknak csak az esik jól, amit erővel elvesznek valakitől. Kétem, hogy megelégednének azzal, amit az anyaföld viszonzásul a gondozásáért önként ad.

— Én hiszem, hogy beválnak, — vélte Czudar. Érintkeztem velök utközben, nagyon meg vannak törve s megunták az efféle kenyeret. Se nem rabló, se nem katona, egyszer hop, mászor hop. Szomorú élet az. Ó hozzájuk képest még az üldözött farkas is tekintetes ur. Nyilván ő nekik is kapóra jön a fölséged terve, a tüzhely-alapítás. Az ember rendesen arra vágyik, amitől legmeszebb áll.

— Még ma utnak szeretném őket indítani.

— Akár e percben indulhatnak, fölség.

Egy megbízható hadnaggal a kit kegyelmeitek kijelölnek.

— Legjobb lesz Szily István csapata.

Az audiencia ezzel véget ért, a király szívélyes buscsut vett fölük, s megkérdezte, nem lennének-e vendégek vacsora idejére?

— A katona helye a táborban van, fölség, a legénység közt, — felelte Palóczy. — Bizonyára ránk férne a szép asszony főztje, ahogy mondani szokás de a hadiéletnek az az egy titka, hogy a vezér ne egyen libapecsényét, mikor a közember fekete kenyeren rágódik. Itt a palota alatt a község balszélén ütjük föl a sátorokat, ott pihenünk hajnalig és ott étkezünk a bográcsokból a többiekkel.

— Ha már így van, — szóló Mátyás — és nem akarunk vendégeim lenni, én szeretnék lenni a kegyelmeitek vendége.

— Hódolattal várjuk királyi felségedet!

— Ott leszek, bátya, — mondá a király, — de a foglyokat hadd vezényelje ide az udvarba Szily hadnagy. Külön óhajtok velök beszélni.

Allighogy mentek a vezérek boldogan a kegyes fogadtatás után, csakhamar megtelt az udvar különös, marcena alakokkal, akik láncokkal, szíjjakkal voltak egymáshoz kötözve. Nagy, öles termetű emberek voltak ezek a „zsebrákok”, akik se nem nyiratkoztak, se nem borotválkoztak éveken át, be voltak szőrrel növe, mint az ősember, némelyiknek szinte övig ért a bozontos szakálla. A ruha csafatokban lógott rajtuk, mint a koldusokon. Ugy, ahogy sehogya se lett volna ajánlatos viselő asszonynak rájuk nézni.

Megtéktvén őket a király, kedvetlenül mondá a barátainak:

Borzasztó kinézésük van, Félek, világul futnak fölük a szelistyei asszonyok.

Báthory — mert mögöttük állnak lóháton a Szily nyalka luszárjai. Ha megmosakodnának, jó gunyát kapnának és a huszárok nem előlgetnének nekik, a legszebb férfiaknak lehetne őket tartani. Nézze csak meg fölséged a vállalkait, a termetüket, a bátor elszánt arcvonásaikat, hiszen szoborhoz lehetne mintának venni némelyiket.

* Mátyás híres ágyuja, mely később Bécs ostrománál játszott nagy szerepet.

A király magához intette a hadnagyot.
— Hadnagy, e foglyokat elkíséred csapatoddal Nagy-Szebenbe, Dóczy György szebeni grófhhoz, ott megöltés-tíjjátok, kiöltöztetitek őket Dóczy György költségén ezek után gondoskodol róla, hogy Szelyestyére telepítés-senek olyan módzatok mellett, amelyek lehetőleg biztosít-sák, hogy ott megélhetvén, hasznos alattvalókká le-hessenek.

Mátyás a mögötte álló Vojkiffyt toltá előre.
— Te jobban beszélsz eschül, mint én, tarts nekik egy kis beszédet és magyarázd meg atyai szándékaimat irányukban.

A király már előbb parancsolá volt, hogy a szebeni gróf prefektusát legott keressék meg és küldjék a dol-gozó szobájába.

Vojkiffy belekezdett a beszédbe, a király pedig elvo-nult ezalatt szobájába, ahol már ott találta Rostót és egyik iródeákját.

Rostó térdre borult előtte és boesánatot kért, ha megsértette volna.

— Kéjjen föl, öreg, ne csináljon komédiákat; az ügy, amelyben sántikál kend, megoldáshoz jutott. Az udvaron háromszáz cseh katona áll, akik még ez órában indulnak Szebenbe, illetve Szelistyére. Kendnek nem esik semmi bántódása, Befoghat és elmehet a csapatall. Az asszonyok itt maradnak. Azokat férjhez adom. Egyedüli büntetése az lesz, hogy most végig kell halgatnia a levelet, amit az urának íratok.

Ezalatt, ugy látszik, nagyszabásu beszédet tarthatott Vojkiffy a zsebrákoknak, akik szörnyükép lelkeseredhettek, mert dacára a vastag falaknak, behallatszott a meg-megújuló rivalgás: „Slava Mathis Kralu”.

— Most pedig irjad, Kelemen, — mondá a király el-fordulva Rostótól s diktálni kezdte a következőket:

Mathias Dei Gratia Hungarorum Rex etc.

Bonum mane Dóczy!

Ibi te viros admitto: feminae a te missae pulchrae insignesque sunt, sed non Szelistyenienses esse narrantur. Doceo te, nosmet Szelistye venatum autumnale ad reliquias aspiciendas proficiscemur iudicando an missas easque uno nido enatas essen! —

Si non — capitis perdis.*

— Megvan? — kérdé a király.

— Igen, folség.

— Elég, — mondá szeliden s átvevén a diáktól a kalamust, odakanyarította a nevet: „Mathias Corvinus”, majd föpillantván Rostóra, aki halálsápadtan állt, mint egy kísértet, hidegen intett neki kezével: „Isten hírével elmehet kend.”

Jó reggelt Dóczy!

Itt küldöm a férfiakat; az asszonyok, akiket küldtél, szépek, felesek, de mesélik hogy nem Szelistyéről valók. Tudatom veled, hogy őszkor, vadászatnak idején magam megyek Szelistyére és megnézem az otthon maradtakat, megítélendő, hogy egy fészekből vannak-e a küldöttekkel. Ha nem — fejedet veszted.

Két esküvő egyszerre.

Se azelőtt, se azóta nem látott még az öreg Bakony olyan mozgalmas képet táboránál, mint aminőt a Czudar és Palóczy zászlóaljai nyújtottak.

Tábor hiszen lehetett itt máskor is, de a szomszédban nem volt máskor király. Megnyilt az életár és a pince s az esti szürkületnél hordót hordó után gurítottak a táborba s társzekeret hordták az oldalszalonnákat és más-féle elemőzsiát.

Este a király gulyása néhány ökröt kergetett be a katonaság közé.

— Ó felsége küldi egy kis ökörsütés okáért.

A király kanásza egy csapat malacot terelt oda.

— Ó felsége küldi egy kis malacpörkölt okáért.

A falu felől is közeleg valami fekete csapat. Mi az ör-dög? Csak nem kívánják, hogy ezeket is megsüssük és megegyük? Beállított vagy negyven öreg asszony.

— Mit keresnek itt, szüle, annyian?

— A palotai öreg bíró rendelt ki bennünket, hogy mi főzzünk ma a vitézeknek.

Beh okosan tette! Asszony főzje mégis jobb, régen volt benne részünk. Bíró uram azonban ellenkezőleg, kezdte megmondolatlanul tartani az intézkedést, mert a falu fiatal menyecskei mellözve érezték magukat. Mégis csak szörnyűség az öregeket fásztani, mikor mi is itt vagyunk! Így a bíró, ugy a bíró csufot ütött velük, mint-ha ők nem tudnák megfőzni azt a kis lity-lotyot a katonák-nak. Kövesse meg magát! Nem bot való a kezébe, aki maga is olyan, mint a bot. Egyszóval, valóságos lázadás volt kiütöben. A lázadást pedig katonasággal lehet el-nyomni. Minthogy azonban a katonaság nem volt behozha-tó a faluba, fogta magát bíró uram, személyesen vitte ki a menyecskéket és leányokat a katonákhoz. Azaz a tábor szélére, hogy ha messziről is, gyönyörködhessenek az élénk, változatos tábori életben.

Kétségekívül szép látvány. Még így sötétben talán szebb. (Ámbár az asszonyok világosságnál sem félnek a katonaságtól.) A fehér sátrak szanaszét, a kigyult tá-bori tüzek a körültelepedett legénységgel; a háttérben a municós szekerek tömege feketedik s a tömérdek ló a szekerek közt, mind nyugtalan, egyiknek-másiknak nyertése messze elhallatszik az éjben... De mindenek fölött folségesek az ég máglyák, melyeken az ökrök sülnék, egy-egy darabot világítanak meg a táborból. Nyalka huszár-rok, akik ott sűrögnek a tulok holtteste körül, vagy épen csak bámészkodnak. Az ökrök sercegnek a tűzön s a szél vlszi a pompás pecsenye-szagot a falu felé.

De ahogy a pecsenye-szagot megérik a vonalon túl, vízont a vonalom belül áthat a muskátli- és rezeda-illat a menyecskéik mellére szurt bokrétaiból, amiből világosan következik, hogy amikor majd jóllaknak a vitézek, át-lélik a vonalakat, még ha talán tilos is s olyan helyre tánc kezdek a széleken, hogy még a csillagok is lesza-ladnak. No ugyan szépen fog festeni holnap a plébános ló-herdje (mert azon ácsorog bíró uram az asszonynéppel), szétrugják annak még a gyökereit is, mert nagy ugrással tökéletes a mostani tánc. Az járja jól, kellemesen, aki any-nyira emeli a lábát, hogy meg is fricskázza a cizma he-nyét táncözben. Ugyancsak furcsán teljesült a Palóczy uram napi parancsa, hogy pihenjen meg itt a tábor. No iszen, szép pihenés volt. Egész éjjel folyt a vig duhaj-kodás, evés, ivás, rikoltozás, éneklés, villongás, birokra-

* Mátyás Isten kegyelméből Magyarország királya s tb.

kelés, ugy hogy több sebesült lett hajnalra, mint az üt-közetben.

Mindebből pedig két alapigazságot lehet leszűrni:

a) Hogy Mátyásnak jó bora volt Palotán.

b) Hogy a magyarnak még a pihenés se kell, ha a felsőbbség parancsolja.

Jól mulatott egyaránt mindenki, csak a vezérek vol-tak kedvetlenek és idegesek. A nagyuraknak több idege van eggyel: a loyaltás, a legérzékenyebb ideg. Mátyás megízerte, hogy együtt vacsorálnak és nem jött el. Uram, én istenem, mi oka lehet?

Találgatták: ez, az; se így nem jó, se úgy nem jó.

*Fejedelmi szeszély — vagy disgratia. Még éji álruk is szakatott volt e különös mellőzés miatt.

Csak reggel, induláskor, mikor a sátrat folszedték, nyilott ki a szemök, észrevéven, hogy a sátorra föl van írva krétával, a király írásával:

„Itt mulatott az éjjel Mátyás és mindennel meg volt elégedve.”

Megindult erre a nagy vizsgálat. Mi történt, hogy történt? mint a vöröshagyma, hogy képtelenség az egész, csak boszorkányság lehet. Mert nem volt itt egy fia idegen lélek sem, csak a gulyás aki az ökröket, még a kanász, aki a malacokat idehajtotta. Ezek, az igaz, itt voltak, ittak, ettek, birkóztak a legénységgel és hallgatták a tá-bortüzeknél a sok mindenféle kalandot, históriát.

— Tyűh, a kutya máját! — kiáltott föl Palóczy — melyiknek volt nagyobb orra?

— A gulyásnak.

— No akkor az volt a király!

Igaz volt-e, nem volt-e, soha se lett nyilvánvaló, csak ban, evett, ivott, birkózott a legénységgel s ugy a föld-höz teremtett egyet-kettőt, hogy még másnap is arról nyilalt a derekuk.

Ez utóbbi verzió mellett szólt az a körülmény, hogy ő felsége későn kelt másnap reggel s egész nap bágyadt volt. (Ámbár erről a bágyadságról egészen mást beszél-tek a palotán belül.)

Délben nagy fejfájásról panaszkodék és le se ment az ebédlőbe, hanem délután mégis hozzálátott a folyó ügyek intézéséhez.

A palatinustól gyorsfutár érkezett, mely török moz-golódásokról adott hírt, Szerbiában. A palatinus szük-ségesnek tartaná, hogy ő felsége nyomban békéltető kö-vetet küldjön a szultánhoz, — „mert előbb még Fridrikkel akaszkodunk össze”.

A király utána kiáltott a plébánosnak:

— Nem volna kedved követségbe menni Konstan-tinápolyba?

— Nagyon feszültek a viszonyok, — felelte Bán-ffy — féltem a fejemet.

— Ne fély, jó barátom, tizezeret vágatok le helyette, királyi szavamat adom rá.

Bánffy elmosolyodott.

— De abból a tizezerből, folség, egy sem illik ugy a Pista nyakára, mint amelyik most van rajta.

Mindamellert elvállalta a kiküldetést és még abban az órában visszavagolt Budára, hogy a készülődésekhez lásson.

A király végigkísérte az előszobán, ahol a szelistyei asszonyok és Korják várták az audienciát. De volt még egy csomó más kérelmező is, követ a havasföldi vajdától, futár a pozsonyi gróftól.

Először a komoly ügyeket intézte el, de azalatt pa-rancsolta, hogy küldjenek el a palotai plébánosért s jelentse a kamarás, ha megérkezik.

De jelenlette azt maga a tisztelendő Makucsek Vince plébános is, mert rettenetes kövér ember volt és ugy szuszogott, mint egy duda. A harmadik szobában is meg lehetett azt hallani; különben a szolgálattelvő kamarás is belépett.

— Jöjjön be a pap, a budai korcsmáros és az oláh leány.

(Folytatás a következő számban.)

A Bukaresti Magyar Hirlap minden tábori postahivatal utján megrendelhető a 346 Had-táppostahivatalnál.

Ujból megnyilt az elegáns nyári helyiség Modern tető-kert a Kabaret és Vendéglő kertje „Modern” Strada Sarindar 4 sz.

Egy klasszikus zenekar 2 Egy cigány zenekar

tartalmas Kabaret műsor

Modern tánczok bemutatása Énekszámok

Elsőrangú konyha: A legfinomabb ételek és italok mindeankor szolgálhatnak ki.

Katonáknak és Civileknek.

Van szerencsénk a t. közönséggel tudatni, hogy Patria Urziceanu híres hegédművészt az utolsó pillanatban sikerült zenekarunk vezetésére megnyerni.

Megnyilt „ASTORIA” Bvd. Elisabeth a Cismii, u mellett

kertimozgó Varietészinház

Nagyszörű műsor

Remek műsor

A vancourti csoda!

Joe Deeb híres detektív hős tettei 4 felvonásban

Legujjabb hadi hírek

Variété műsor

Egy vig komédia

Wacker - Wacker

Carry u. Hartweil

híres líri Duett

Excentric-Komikus

Dimitrescu-Damez

híres tenor ének előadásai

Elsőrangú művészekből összeállított **zenekar Henry Paulmann** híres mester vezetésé alatt.

Kél filmelőadás 9 és 10 óra 45 kor: Variétéelőadások 10 óra 15-től 10 óra 45-ig. **Mérsékelt árak!**

Kitűnő meleg és hideg ételek
Választott hazai és idegen borok
kiszolgálása
„Rhein Gold”
Családi vendéglőben.
Bul. Elisabeth 20 szám.
A német parancsnoksággal szemben
Esténként a 204-es német ezred zenekara hangversenyzik.
Mérsékelt árak, lelkiismeretes kiszolgálás.
Színház után is nyitva.

Nyáriszínház
„Alhambra”
Str. Sărinđar 15

Tüneményes műsor
Első szám Romániában!
2 Fanelas
Walter Bährmann humorista
Frank Bergmann aktuális kuplék

Harry Allister híres mimikus
Gusty Bostony | Lucie Gascara jelentőncok előadó művésznő
Az elő adás pontban 8.30.-kór kezdődik. Kedvezőtlen idő esetén a szemben levő téli helységben.

„Select-Central” Mozgó
„Az utolsó álarc”
Dráma a művészetlethől.
Bernd Aldor a főszerepben.

Variété-Színház és Tánz-Kabaret
Nyári kert „FEMINA”
Str. Câmpineanu 5 (a Nemzeti színház mellett).
Ma és a következő napokban: Elsőrangú ujo-nan szerződtetett művészi erők felépte. Berlińi-bécsi és budapesti művésznők.
A helység 1 óráig van nyitva.
Kezdeté 8:30 kor este.

Olvassátok!Olvassátok!

Bukaresti Magyar Hírlap

Az egyetlen bukaresti magyar ujság.

Előfizetési árak:

Egész évre	12 Lei
Fél évre	6 „
Negyed évre	3 „
Egy hónapra	1 „

Egyes szám ára 25 báni.

Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal.